

Luvi ve Hitit Yazıtlarının Nasıl Hint Avrupalı Yapılmaya Başlandığı Hakkında

-Hint Avrupalı Sahtekarlığa Giriş ve PIE Gerçeği 1-

About How the Luwian and Hittite Inscriptions Began to Be Indo-European

-Introduction to Indo-European Fraud and the Fact of PIE 1-

Dil bilimi adamları tarafından hayal ürünü bir imalat olarak geçmişte bir kök dil olduğu yalanı ya da iddiası günümüzde dil biliminin esas unsurlarından biri haline getirildi. Günümüzde PIE adında bir geçmiş kök dilin geçmişte de var olduğuna kesin gözüyle bakılıyor ve bu konu neredeyse hiç irdelenmiyor.

PIE (Proto Indo European) kavramı İngilizlerin Hindistan'ı işgali sürecinde politikacıların yönlendirmesi ile İngiliz akademilerinde üretilmiş ve yapay sözde örtüşme işaretlere dayanmış bir kavram olarak ortaya atıldı. Fakat Avrupa dillerinin dil bilimi adamları bu kavrama sahip çıktılar çünkü dil köklerini gösterebilecekleri tek bir tarihi kanıt ellerinde yoktu. Yani dil köklerini bulamayınca hayali bir dil kökü yaratmış oldular. Gerçekte PIE dilin var olduğunu kanıtlayan tek bir bulgu veya tarihi belge yoktur.

Akademik seviyede dahi milyonlarca cahilin olduğu bir çağda yaşarken ve doğru sanılan yanlışlar milyonlarca ifade edilecek sayıda akademik makalede tekrarlanmışken bu PIE kavramının hayali/uyduruk bir kavram olduğunu ve Batılıların dil köklerini bulamadıkları için bu kavrama sarıldıklarını söyleyebilecek az sayıda cesur dil bilimci görebilirsiniz.

Batılıların milliyetçi bakış açıları kendisini üstün görme alışkanlıkları ve egoları onların sağlıklı düşünebilmeleri önünde çok büyük engel oluşturmaktadır. Fakat durum böyle iken kendi görüşlerinin karşıtı olan görüşlerden olabildiğince uzakta kalmayı ve mümkünse karşıt görüş duymamayı tercih ederler ve bunların karşıt görüşlerin ürettiği makalelere de akademik ortamlarında yer vermemeye çalıştıklarını bilmeniz gerekir. Bunların bilinç altları da doldurulmuştur ve onların bilincine göre karşıt görüşler daha tutarlı kanıtlara dayalı olsa bile onların hayali sözde kanıtlarından üstün olmamalıdır.

Peki akademik alanda yapılan sahtekarlıklar ne kadar ileri gidebilir? Mesela arkeolojik kazılarda bulunan kafa taslarından hareketle kendi sözde ari/üstün tarihlerini beslemeye çalışabilirler mi? Yani bir anlamda imalat tarih ve eski dil üretebilirler mi? Veya ürettiler mi? Örneğin, Luvi ve Hitit yazıtlarının il olarak ne şekilde Hint Avrupa kültürüne bağlandığını biliyor musunuz? Bunların akademileri sahtekarlık ürünü işler referans vermiş veya dayanmışlar mıdır?

İngiliz devlet müzelerinden birisi olan British Museum, uzun yıllar sergilemiş olduğu ve 'en eski insanın kafatası' olarak nitelendirilmiş olan bir sözde ("Avrupalı Kafatası") bulgunun aradan uzun zaman geçtikten sonra, gerçekte sahteleştirilmiş bir ürün olduğunu kabul etmek durumunda kalmıştı.¹

¹ 1 . Piltdown-Adamı adıyla bilinen sözde bulgu, İngiliz arkeolojisi ve paleoantropoloji tarihinde yerini almış "bilimsel" sahtekârlıklardan birisidir. Bu sözde bulgu 1912 yılında tanıtılmış ve hemen British Museum tarafından sahiplenilmişti. Bu tarihi keşfi yaptığını söyleyen sahtekârın 1 - [An annotated select bibliography of the Piltdown forgery, Compiled by David G. Bate / BRITISH GEOLOGICAL SURVEY (2014) INFORMATICS PROGRAMME OPEN REPORT OR/13/47] & - [Richard Harter'in web sayfasında bu konuda çok sayıda ve muhtelif kaynaklar listelenmiştir (Harter R. 1996- 1997) : The Bogus Bones Caper,] & - [Francis Vere, "Innocent Dawson" 'The Piltdown Fantasy 1955',] & - [Current Anthropology Vol. 33, No. 3 (Jun., 1992), pp. 243-293

Bu bulgu onlarca yıl sergilendiği dönemde ilk insanın Avrupalı kafatası taşımadığını söyleyen kişilerin cahil ve bilimi takip etmeyen kimseler olduğu konusunda emin pek çok akademik cahil ve dangalak yaşamaktaydı ve bunlar günümüzde de yaşamaktadır. Bu tiplere sorgulamak değil fakat onlara verilen bilgiyi hap gibi yutmak ve başkasına da öğretmek öğretilmişti.

Sahte tarih üretmek için yaratılan sahtekârlıkların ortaya çıkması, muhtemelen egoları besleyen ırkçılık hisleri seviyesinde bir düşünce değişikliği ya da bir farkındalık oluşturmaya dahi yaramamıştır. Bu sebeple, Piltdown adamının sahte olduğunun ortaya çıkması bu konuda akademik bilgiyi değiştirse bile genel algıyı kısmen değiştirmiştir.

Bilinen en eski üstün muhakeme yeteneğine sahip ilk insanın sadece bir İngiliz'in veya "Hint Avrupalı Ari" insanın kemik yapısı ile açıklanmaya çalışılması çabası söz konusu olmuştu diye düşünmekteyim. Akademik makalelerde yazılan her detaya o konuyu sorgulayan karşıt görüşteki makaleleri okumadan inanırsan sanki ilk olarak tarıma bunlar geçti, ilk olarak atı bunlar evcilleştirdi, ilk pantolonu bunlar icat etti, ilk olarak metalleri bunların ataları işledi ve ilk olarak yazıyı bunlar buldu ve bunların ataları insana evrildiğinde diğer (ari olmayan) sıradan insanların atası henüz maymun halinden insan olma haline olan evrimini sanki henüz tamamlamamıştı.

Matematik veya Fizik konularına sahtekârlık karıştırılması ne kadar zor ise Arkeoloji, DNA analizi, tarih ve dil bilimi çalışmalarına sahtekârlıklar karıştırılması da o kadar kolaydır. Geçmişte bu tip fırladık işlere yönelenler olduğu gibi, bugün de bilimsel alanda düzenbazlık yapmaya çalışan kimseler elbette vardır. Bunlara karşı sadece sorgulayan bir avuç zekâ sahibi karşıt görüşleri bilimsel yolla sunmaya devam edecektir, fakat çoğunluk olan "okumuş" cahil sürü ana akım çok tekrarlanmış söylemleri papağan gibi tekrara devam edecektir. Üstelik bu dangalak sürüsü gerçekleri göstermeye çalışanlara her defa o konular çoktan kanıtlandı ve sen bir cahilsin tarzı yaklaşımla karşılık vereceklerdir. Fakat tarih er ya da geç asıl cahilin kim olduğunu göstermiştir ve göstermeye devam edecektir.

Arkeolojik alanlara dahil olan arkeologların her sabah işbaşı yaptıklarında cebinde veya aracında olan sahte bir bulguyu sahaya getirdi mi diye üstlerinin aranması uygulaması yapıldığını ne duyduk ne de gördük. Aynı zamanda gece veya iş dışı saatlerde de kazı alanlarına girilebildiğini pek çok örnekte söylemek mümkündür. Belki iş çıkışı saatlerde üst araması gibi bir uygulama yapılan arkeolojik kazı alanları olmuş olabilir.

Bir kazı çukurunda bulunduğu yazıları temizlerken bir kötü niyetli arkeoloğun cebindeki kesici bir alet ile yazılara hileye yer verecek şekilde müdahale edip etmediğinin sürekli olarak denetlendiği bir kazı ortamı olabileceğini peşinen genellemek ve kabul etmek güçtür. Bu kazı alanları genellikle yerleşim bölgelerinden uzak ıssız arazilerde de olabilmekte ve bir kazı başkanı kötü niyetli ise emrindeki saha görevlilerinin dikkatini her zaman rahatlıkla farklı bir alana yönlendirebilir.

Bir hırsız veya bir sahtekâr yapacağı pis işe hazırlanmadan önce muhtemelen aklının yettiği kadar, pis iş üstünde yakalanmamasını sağlayacak her tür tedbiri de almış olacaktır. Bugün bir makalenin bilimsel olup olmadığını söylemenin evrensel kabul görmüş ve uygulanan ölçütleri olması beklenir fakat uygulamada kurumdan kuruma değişebilen ölçütlerin varlığından bahsedilebilir. Acaba geçmişte de aynı ölçütler geçerli miydi?

Türkiye'de bulunan ve yaklaşık 9.000 yıllık devasa bir yerleşim yeri olan Çatalhöyük'ün keşfi ile ünlenmiş olan Prof. James Mellaart'ın (1925-2012) uzun yıllar boyunca, Türkiye'de bulunan Luvi ve

Hitit çivi yazısı tarihi metinlerin bulunduğu kazı alanlarında muhtelif inceleme ve çalışmalar yaptığı bilinmektedir. Prof. James Mellaart uzun yıllar İstanbul Üniversitesi'nde ders verdi ve aynı zamanda Ankara'daki İngiliz Arkeoloji Enstitüsü'nde (BIAA) yardımcı yöneticilik yaptı. Kendisi, 1951 yılında BIAA'nın sekreteri olan Türkiye doğumlu eşi Arlette'nin yardımıyla ve ilgili Türk kurumlarının güvenini de bir şekilde kazanarak Türkiye'nin kazılarına yön vermeye başladı. Kendisi Türkiye'de yapılan neredeyse bütün kazı çalışmalarını yakın şekilde ve zaman zaman saha ziyaretleri yaparak takip ediyordu. Bazı kazılara da bizzat başkanlık etmekteydi ve kazı alanındaki personelin iş bölümü ve yönlendirilmesi dahil kazı sahasındaki işlerin tam olarak planlanmasından sorumluydu. Prof. Mellaart Türkiye'deki kazı alanlarında bulunan her tür bulgular ile yakından ilgileniyor ve özellikle de çivi yazısı ve hiyeroglif metinlerin bulunduğu alanlarda çalışmalara bizzat iştirak ediyordu. Üstelik onun yaptığı sözde yazıt okumalarından anladığımız kadarı ile ne hikmetse okuduğu yazılarda çoğunlukla coğrafi bölge, ülke, zaman dönemi, kral adları gibi geçmişin siyasi haritalarının tekrar oluşturulmasını sağlayacak adılar ve bilgiler çıkıyordu.

Kendisi 1964 yılında Ankara'da Anadolu arkeolojisi BIAA kurumunda da derslere girmeye başlamıştı. Mellaart adı Anadolu'da Neolitik Çağ alanlarında yapılmış pek çok akademik çalışmada, Anadolu'nun geçmişinde Hint Avrupalıları gösteren makalelerde ve siyasi geçmiş dönem haritaları sunan bilimsel makalelerde geçmektedir. James Mellaart için neredeyse tek başına Anadolu'daki neolitik çağı keşfetmişti ve önemli kazılar da gerçekleştirmişti denilmektedir.² Öyle ki, yakın zamanlarda bir akademimizde bir talebenin yazmış olduğu ikiyüz-küsur sayfalık bir yüksek lisans tezinde dahi Prof. Mellaart adı tam tamına 126 defa geçmektedir³. Hititolog Annick Payne'nin Prof. Mellaart için: "Büyük Kral Kupanta-Kurunta'nın yazıtlarının varlığını Mellaart gibi bir adamın sırf çizdiklerinden hareketle gerçek ve güvenilir kabul etmek, bilimsel değil." dediği söylenmektedir. Fakat Hititolog Annick Payne'nin ve diğer Hititologların çalışmaları tarihi gerçekleri ne kadar yansıtıyor diye ayrıca sorgulamak gerekir. Öyle ki bunlar zaten Mellaart tarafından bulunduğu söylenen tarihi bulguları ve metinleri sanki onlar gerçek tarihi bulgularmış gibi kabul ederek okumaya devam etmekte.

Dr. Eberhard Zangger ise Mellaart'ın çalışmalarına değinirken, "Beyköy'den çivi yazılı tunç levhalar gerçekten çıkmış olsaydı, bu elbette muhteşem olurdu" derken aynı zamanda Luvi hiyeroglif yazıtlarının doğruluğu ve güvenilirliğinin kuşkulu olduğunu belirtmiştir.³

Prof. Mellaart ölümünden sonra, Çatalhöyük bölgesini keşfetmek için kullanılan duvar resimleri ve sağlığında muhtelif farklı arkeolojik alanlarda bulduğunu söylemiş olduğu yazıtlar da dahil olmakla, birçok "buluntuyu" taklit ettiği ve kendisinin üretmiş olduğu keşfedildi.⁴

Kendisi hayattayken arkeolojik eser kaçakçılığı işlerine dahil olduğu ile ilgili sorgulanmıştı⁵ ve muhtelif kaynaklarda anlatılana göre bazı kazılarda bulunmuş eserlerin bir listesini vermek istemediği için bu konularda belirlenmiş kural ve ahlaki davranışlara uymayan tutum içindeydi denilebilir.

² [Oda TV, Osman Çutsay, "Batı Anadolu'da büyük bir kavgadan geçiyoruz", 2018 / Eberhard Zangger ile yapılan bir söyleşiyi de aktaran araştırmacı habercilik yazısı; <<https://odatv4.com/bati-anadoluda-buyuk-bir-kavgadangeiyoruz-17041835.html>>]

³ [Osman Çutsay, "Batı Anadolu'da büyük bir kavgadan geçiyoruz", ayı linkte Oda-TV'de aktarılan, EBERHARD ZANGGER ile yapılan bir söyleşi bölümünden / 17.04.2018]

⁴ [Ashley Cowie; "The Posthumous Disgrace of the Dark Master of Archaeological Hoaxes". Ancient Origins / Retrieved 2018-05-13 /]

⁵ - [Milliyet Gazetesi arşivi, 03-12-1966, Sayfa 5, Dorak Hazinesi Skandalı, Röportaj araştırma, Yazan:Turhan Aytul, "Mellaart Daima Kaçtı", <<http://gazetearsivi.milliyet.com.tr/Arsiv/1966/12/03>>] &

- [Cumhuriyet Gazetesi arşivi, 1968

<<https://www.cumhuriyetarsivi.com/katalog/192/sayfa/1968/2/8/5.xhtml>>] &

- [Koparılan Sayfalar, Tayproject.org; Haberler / Arşiv 28 Mayıs - 3 Haziran 2006 / "Mellaart, Dorak Ve Cevabı

Fakat, ölümünden sonra kendisinin bazı arkeolojik alanlardaki duvar resimleri ve yazıtlara el ile müdahaleler yapmış olabileceği ve bazı çivi yazıları da dahil makalelerinde yer verdiği birçok "buluntuyu" kendisinin imal ettiği keşfedildi. Kendisinin Türkiye'de neredeyse çivi yazısı ve hiyeroglif yazı bulunmuş bütün arkeolojik alanlarda uzun yıllar yöneticilik dahil bazı işler yaptığı, dahası görevli olmadığı arkeolojik alanları ve potansiyel arkeolojik alanları gezdiği de bilinmektedir. Ancak tam olarak eski metinlerin ne kadarına şahsen müdahale ettiği ve/veya metinlerin ne kadarını sahtelediği hakkında halen net bir bilgi yoktur. Bununla birlikte kendisinin bazı sözde eski yazıları ürettiği konusunda şüphe duyan araştırmacılar olsa da tam olarak hangi sözde eski yazıyı onun ürettiği bugüne kadar bilinmemektedir. Bu tip bir sahtekarın dahil olduğu kazı alanlarında bulunan bütün bulgular ve eski metinler aslında bilimsel olarak yazılacak her makalede bu şüpheye yer verilerek iletilmelidir. Fakat sözde dil bilimi bunu yapmıyor ve bu kişiye referans verilen akademik makalelerin kısmen çöp niteliğinde olduğunu da henüz açıklamış değiller.

Üstelik Prof. Mellaart, Dorak Hazinesi Skandalı olarak da bilinen olaylar ile de anılmıştır. Dorak Hazinesi skandalı olarak bilinen olay esasen Kuzeybatı Anadolu'da bulunan Bronz Çağı'na ait bir "hazinenin" kaybolması ile ilgiliydi.⁶ Bilindiği kadarı ile kaybolan bu hazine Bursa'da Ulubat Gölü kıyısındaki bir kayalık alanda 1955 ila 1956 yılları arasında ortaya çıkarılmıştı ve hazinenin yurtdışına kaçırıldığı düşünülmekteydi ve erken bronz çağına tarihlenen Dorak Hazinesi'nin kaçırılması olayına, Prof. James Mellaart'ın ismi karışmıştı.⁷

Mellaart'ın Türkiye'de bulunduğu dönemde çalışmalarını yaparken rahatlığı ve kural tanımazlığı öyle bir seviyedeydi ki, kazı alanında neler bulduğu hakkında ilgili bakanlık birimine bilgi vermeyi bile reddetmişti.

Prof. Mellaart'ın fabrikasyon (el işi göz nuru) çivi ve/veya hiyeroglif yazılarını ürettiği ölümünden sonra anlaşılmıştır ve kendisinin bazı sözde eski yazıtları kendi çalışmaları ile okumuş olduğu gibi bilgiler yıllar boyunca ve sayılamayacak kadar çok bilimsel makalede referans gösterilerek yazılmıştır. Kendisi hayattayken oldukça popüler ve meşhur bir arkeolog olarak tanındığı için, onun makalelerini yayınlamayı Türkiye'deki Üniversiteler dahil Batılı pek çok akademi de oldukça hevesli şekilde istemekteydi diyebiliriz. Uzun yıllar Prof. Mellaart'ın talebesi olmuş ve dünyanın farklı üniversitelerinde görev yapan muhtelif akademisyenler onun bulgu dediği imalat yazılara ve/veya sözde-görsellere dayanarak tarihi yazıtlarda sözde Hint Avrupa kökenli denilen sözcükler okudular.

Onun ürettiği ve/veya müdahale ettiği sözde tarihi metinlere referans veren pek çok makaleler yazılmış ve çok sayıda tarih kitaplarında ya da araştırma yazılarında onun çalışmalarına bolca referanslar verilmiştir. Prof. Mellaart'ın sadece Luvi yazıtları değil, aynı zamanda Hitit yazıtlarına da uzun yıllar boyunca müdahale etmemiş olduğunun bir kanıtı ortada yoktur ve kendisinin eski yazılara eklemeler veya çıkarmalar yapacak karakterde birisi olmasını bir tarafa bırakacak olursak, o ölmüşler adına bile yazılar veya belgeler üretiyordu.

Mellaart rahmetli olmuş bazı akademisyenlerden kendisine kalan bilgi ve belgelerden bahsettiği gibi kendisinin ölmüşler adına akademik çalışmalar da yazdığı net şekilde anlaşılmıştır. Onun 1981'de

Olmayan Sorular", Ali Yamaç, <<http://www.tayproject.org/haberarsiv20065.html>>

⁶ [Ian Hodder, "Tutku ve Oyun Olarak Geçmiş", Cogito Dergisi - Sayı 28 - Yaz 2001 (Arkeoloji: Bir Bilimin Katmanları) Published on Mar 28, 2019 <https://issuu.com/buyukkutuphane/docs/cogito_dergisi_-_sayi_28_-_yaz_2001>

⁷ [Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Arkeoloji Ana Bilim Dalı Yüksek Lisans Tezi / Makale, "Türk Müzeciliğinin Tarihsel Gelişimi", Yazan: Murat Arık, Ağustos 2015, <<https://studylibtr.com/doc/1108853/y%C3%BCksek-lisans-tezi---gazi-%C3%BCniversitesi-a%C3%A7%C4%B1kar%C5%9Fiv>>]

vefat etmiş olan akademisyen Uluğ Bahadır Alkım tarafından yazıldığını iddia ettiği 'Beyköy-2' akademik değerlendirme yazısını bizzat kendisinin yazdığı da ortaya çıktı. Öyle ki, rahmetli Alkım adına yazdığı değerlendirme belgesinin karbon kopyaları, Mellaart'ın evinde, halen özgün daktilo sayfalarına iliştilmiş durumda bulunmuştu.⁸

Ancak onun ölümünden sonra kendi el yazısı notları arasında eski yazılı aynı metinlerin farklı sürümlerinin taslakları bulunmuştur. James Mellaart'ın Geç Tunç Çağı'na ait olduğunu ileri sürdüğü pek çok sayıda belgenin sahte olduğu yakın zaman önce anlaşılmıştır. Mellaart'ın İngiltere'deki evinde bulunmuş olan Luvi hiyeroglif metinlerinin gerçekliği bugün tartışılmaktadır. Zangger'in araştırmalarına göre 'Beyköy-2' metni sunulduğu 1989 yılında, uzmanlarca henüz bilinmeyen bazı ifadeleri de içermekteymiş.

Mesela, "büyük prens" unvanı çok daha sonra Latmos'daki kaya kabartmalarında keşfedilmiş. Bu bulgu Beyköy-2'nin Mellaart tarafından yaratılan sahte bir iş olmayabileceğine işaret olarak gösteriliyor. Yani bazı araştırmacılar bu kişinin ürettiği filanca belgeler sahte ancak falanca belgeler ya da yazıtlar sahte olmayabilir çıkarımı yapıyorlar. Diğer yandan, Zangger'in araştırmaları sonrası yayınlanan bilgilere göre, Mellaart'ın büyük bir çalışma odasının bulunduğu, eşinin ailesinin Boğaziçi'ndeki yazlık evi 1976 yılında yanmış ve Mellaart hiyeroglif metinleri İstanbul'da oluşturmuş ve bitmiş ürün üzerinden çıkardığı kopyaları Londra'ya götürmüş olması olasılığına dikkat çekilmiştir.⁹

Bütün bu bilgilere dayanarak Mellaart'ın muhtemelen çok uzun yıllar sahte tarihi belgeleri üreterek muhtelif kazı alanlarına gelecekte bulunması için bırakmış olduğunu ve bazı alanlardaki mevcut yazıtlara eklemeler yapmakta olduğunu da güçlü bir olasılık olarak söylemek mümkündür. Mesela Latmos'daki kaya kabartmalarında keşfedilmiş olan yazı bölümündeki "büyük prens" unvanı gibi bulguların Mellaart tarafından bu alana gelecekte bulunması için eklenmiş olması ihtimali vardır.

Kendisinin Anadolu'da pek çok alanda ön keşif ya da ön kazı çalışmalarını bizzat yaptığı ve yönettiği zaten bilinmektedir. Böylece ölmeden önce yazmayı planladığı makalelerin ölümünden sonraki bulgular ile desteklenmiş olacağını düşünmüş olmalı. Açıkçası ölmüş bir akademisyen adına sahte bilimsel metin üretebilecek seviyedeki ve hırstaki bir "arı" Hint Avrupa milliyetçisi kafatasçı sahtekârın uzun yıllar boyunca rehberlik ettiği ve gezdiği arkeolojik alanlara neler "eklemiş" olabileceğini tam olarak bilmek mümkün değildir.

Bir sahtekârın iştiraki ile çıkarılmış veya akademik âleme tanıtılmış hiç bir (eski olduğu söylenen) yazıta veya metne ya da bulguya güvenilemez. Üstelik onun bulunduğu kazı alanında hangi metne müdahale ettiği ve hangisine müdahale etmemiş olduğunu da bilmek çok güçtür. Bu karakterdeki şahıslar Anadolu'da yüzlerce yıldır cirit attılar. Türkiye Cumhuriyetinin göbeği Ankara'da kurulan İngiliz Arkeoloji kurumlarında yapılan çalışmaların aynen Osmanlı döneminde Anadolu'da at koşturana Avrupalı arkeologların incelenmesi gerektiği gibi çok detaylı olarak araştırılmasında büyük fayda vardır. Umumiyetle arkeoloji çalışmalarını kendi uzmanlarımız ile yürütmeliyiz ve yabancılar kazı çukuruna girmeden kenardan ve nezaretçi eşliğinde izleyici olarak bu çalışmalara iştirak edebilirler. Tabi bunları yazarken "içimizdeki Batılıların" ya da bu işlerin bilincinde olmayan cahillerimizin daha

⁸ [Fred Woudhuizen & Eberhard Zangger, "Mellaart'ın dosyalarındaki Luvi hiyeroglif metinlerinin gerçekliğine dair kanıtlar", Talanta L (2018), 183 - 213 / < Academia.edu >
<https://www.academia.edu/40192639/Mellaart_in_dosyalarindaki_Luvi_hiyeroglif_metinlerinin_gercekligine_dair_kanitlar>]

⁹ [Fred Woudhuizen & Eberhard Zangger, "Mellaart'ın dosyalarındaki Luvi hiyeroglif metinlerinin gerçekliğine dair kanıtlar", Talanta L (2018), 183 - 213 / < Academia.edu >
<https://www.academia.edu/40192639/Mellaart_in_dosyalarindaki_Luvi_hiyeroglif_metinlerinin_gercekligine_dair_kanitlar>]

dürüst davrandığını söyleyemiyorum. Her ihtimale karşı bundan sonra bütün kazı alanlarının 24 saat olmakla birden çok bekçi ve uzun süre kayıt yapma ve saklama özelliği olan kameralar yardımıyla sürekli olarak izlenmesinde yarar vardır. Bugünkü teknolojik ve teknik altyapı ile bu işleri yapmak kolaydır ve de şarttır.

2019 Yılında gerçekleştirilmiş olan bir bilimsel toplantıda yaptığı sunumda, Doç. Dr. Hasan Peker Mellaart'ın sahtekârlığını kanıtlayan örnekleri çeşitlendirerek dil bilimsel olarak da sahtekârlığın net şekilde yapıldığına işaret etmiştir.¹⁰ Hem Osmanlı tarihi boyunca hem de Cumhuriyet tarihi boyunca Anadolu'da arkeolojik kazı yapmak adına tarihi eser hırsızlığı ve çeşitli sahtekârlıklar yapan tek şahıs Mellaart mıydı? Bu kişinin çalıştığı dönemde onunla birlikte çalışanlardan da bu işlere karışmış olanlar yok muydu?

Bu konuları akademilerimiz derinlemesine ne zaman araştıracağız belli değil.

Prof. Mellaartla, aynı dönemlerde Hitit yazıları üzerinde çalışmalar ve arkeolojik kazılar yapan, Prof. Helmuth Th. Bossert, Rudolf Werner ve Bossert'in öğrencilerinden birisi olan Franz Steinherr bazı çalışmalarda iş birliği yapmış olabilirler. Bunlardan bir veya birkaçının birlikte İngiltere adına görevli bir ajan olarak bu faaliyetleri yürütmüş olması olasılığı vardır. İngiliz devleti veya devlet kurumlarının Anadolu'daki tarihi eserleri veya antik yazıtları sahteleştirme işi ile ne gibi bir ilişkisi olabilir diye düşünenler olabilir. Öyle ki, Avrupalı devletler başka memleketlerin kültür varlıkları ile sadece bilimsel sebepler veya masum düşünceler ile ilgileniyor değiller.

İngiltere parlamentosunun dahi Türkiye'deki bazı tarihi eserleri (yazmalar vb) takip etmiş olduğu ve listeler oluşturmuş olduğunun kanıtları da mevcuttur. Bir ülkenin parlamentosunun başka bir ülkenin tarihi eserlerinin listesini neden yaptığını açıklamaları gerekirse elbette siyasi alanda buna cevap olacak bin tür açıklama yapabilirler. Dilin kemiği olsa sanırım İngiliz parlamenterler yine de oldukça yaratıcı gerekçeler ileri sürebilirlerdi. Esasen emperyalist ülkelerin başka ülkelerin topraklarına saldırmadan önce halk arasında gelecekteki düşmana karşı bir karalayıcı düşünsel altyapıyı da onlarca yıl öncesinden hazırladığı söylenebilir. Aynı anda saldırıcağı ülkenin geçmiş ata yurtları olduğunu ileri sürebilecekleri bazı arkeolojik bulgular olsa elbette bu durum Hint Avrupa siyasi kafası için bulunmaz Hint kumaşı veya kaymaklı kadayıf niteliğindedir.

"Ari" Hint Avrupalı bilim insanları kendi atalarının yaşadığı ata-toprakları hakkında bir görüş birliği içinde değillerdir. Azerbaycan petroleri bulunduğu ve bölgenin doğal kaynaklar yönünden zenginliği görüldüğünde bunlar atalarının Hazar bölgesinden Avrupa'ya gelmiş olduğu ile ilgili tezler yazmaya dalmıştı. Hindistan'ı ticari ve kültürel olarak işgal etmek ve sömürgeleri yapmak konusunda karar verdikleri dönemde, Hint Avrupalı ortak ata kavramını ortaya attılar. Ortaya atılan kavrama uygun "dil bilimsel" kuramlar yaratılması işini de ustaca hallettiler.

Bugün bu yazdıklarına gülerek yaklaşanlar ve dil bilimsel gerçeklerin benim söylediklerimle uygunlaşmadığını ileri sürenler olacaktır. Dil bilimsel gerçek olarak ezberletilen detayların birden çok dilin birbiri ile akraba olduğunu kanıtlayacak mantıksal bağlardan yoksun olduğunu söylemeliyim. Sıklıkla ileri sürdükleri temel sayı adlarının ortak kökten olması kavramı uydurulmuş bir iddiadır. Saymayı bilmeyen bir topluluk ona sayıları ve matematiği öğreten komşusunun dilinden bu sayı adlarını alıntılanmış olabilir. Yani komşu halklar arası sözcük alışverişinden öte bir özelliği olmayan

¹⁰ [İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arkeoloji Bölümü'nün düzenlediği 'Arkeoloji Kazı ve Araştırmalar' konularındaki 2019 toplantısının son gününde, "Anadolu Hiyeroglif Yazılı Çalışmalar Üzerine Bazı Notlar (2019)" başlıklı Doç. Dr. Peker sunumu. İstanbul Üniversitesi Eskiçağ Dilleri ve Kültürleri Bölümünden Doç. Dr. Hasan Peker, Aynı sunumun haberinden ara bölüm; "Sözde yazıtın sahte olduğunu gösteren bilimsel kanıtlar" <<https://www.arkeolojikhaber.com/haber-beykoy-yazitini-james-mellaart-uydurmus-ama-bir-gariplik-var22911/>>]

örtüşmelerdir bunlar. Üstelik PIE denilen kök dillerin temel sayı adlarının neredeyse tamamı Ön-Türk dilleri kökenlidir. Bu konuda ayrıca detaylı örnekler konu ile ilgili makalemde verilecektir.

Yani, saymayı ve parmak hesabı yapmayı açık şekilde Turani topluluklardan öğrendiklerinin dilsel kanıtları vardır. Aslında bunların PIE (hayali) ortak kök dil olarak kısalttıkları dillere de sayıca en çok sözcük vermiş olan yine sadece Turani, Altay veya Ön-Türk dilleri olarak tanımladığımız dillerdir.

Ancak Hint Avrupa ortak ata kuramını ortaya atmak İngiliz ve diğer Avrupalı "Ari" siyasilerin oldukça işine yaramıştı. Böylece Hindistan'da işgale karşı direniş fikrini kırdılar. Siyasetçilerin ipini tuttuğu sözde bilim adamları (hepsi olmasa da işlerine yarayan bir kısmı) sipariş alır gibi dönemin siyasi çıkarlarına uygun makale üretme potansiyeline sahiptiler denilebilir. Bu konularda daha çok kanıt ve belge arayanlar, araştırmacı yazar Cengiz Özakıncı'nın makalelerini, kitaplarını ve TV programlarını takip etsinler. Öyle ki, bu yazımızda Sayın Özakıncı'nın belli bir makalesine işaret etmeye gerek yoktur. Batıların bu konulardaki ikiyüzlülüğünü ve tarihi nasıl sahteleştirilmiş olduklarını neredeyse Özakıncı'nın her yazısında ve her programında belgeleri ile görmek mümkündür. Merak edenler kendisinin herhangi bir kitabını ya da makalesini alarak siyasilerin güdümüne girmiş olan Batılı bilim (ya da Cengiz beyin değimi ile filim) adamlarının gerçek yüzünü tanımaya oradan başlayabilir.

Mellaart'ın Beyköy metninin nasıl oluşturulduğu hakkında bilgiler sunan gerçek ayrıntılar onun yayınlanmamış olan kendi el notlarında bulunmuştur. Öyle ki, kendisinin tarihi metinleri çok farklı sürümlerde yazı işaretleri dizilimleri üzerinden kurgulayarak sözde tarihi kanıt olacak yazıları kendisinin oluşturduğu (imal ettiği) anlaşılmıştır. Kendisi Hitit metinleri dışında, Luvi hiyeroglif yazıtlarını da çalışmıştı. Bunların en göze çarpanı, yaklaşık 29 metre uzunluğundaki bulgulardır.¹¹

Ancak bunlar dışında bulunduğu söylenen Bronz ya da Tunç denilen tabletler üzerinde yazılmış metinlerin tamamının sahte üretim olma ihtimali oldukça yüksektir. Bunların yazım tekniği ve döküm tekniği ve doğal aşınma ve oksitlenme sebebi ile renk değiştirme durumlarının ayrıca çok detaylı incelenmesi gerekmektedir. Toprakta bulunan azot gibi maddelerin ve yüksek ısı işlemlerin bronz yüzeylerde renk değişikliklerine sebep olduğu (veya toprak altında azot vb etkilerden dolayı) oksitlenme tabir edilebilecek renk değişiklikleri yaşadığı bilinmektedir. Ayrıca bronz gibi sert bir metalin üzerine mükemmel derecede ve makinadan çıkmış gibi yazı kazımak oldukça zor bir iştir. Aynı zamanda yazısı hazırlanmış kalıplara sıcak-eriyik olarak bu metali dökerek mükemmel sonuç elde etmek de oldukça güçtür. Yaklaşık 3 ya da 4 bin yıl önce bu işleri mükemmel yakın netice alacak şekilde yapmak nasıl mümkün olmuştur?

Bu soru her yönü ile cevabını bulmuş değildir. Öyle ki, bronz hazır yazılı kalıba döküldüyse kalıp açıldığında bunun üzerindeki kalıp artığı metal çapakların ne ile ve nasıl temizlenmiş olduğu da doyurucu şekilde açıklanmalıdır. Mümkünse bu malzemelerin yazı çukurcukları özel mercekler altında devasa boyutlarda büyütülerek çizme işleminin ne kadar incelikteki bir uç ile yapıldığı gibi teknik detaylar incelenmelidir ve açıklanmalıdır. Bronzu ya da çapaklarını ince bir işçilik ile yontacak el aletleri hangi malzemedен yapılıyordu sorusu cevaplanmakla kalınmamalı 4 bin sene önce kullanıldığı ileri sürülen metotlar aynı aletler ile kullanılarak tekrar denenmelidir. Böylece bulundu denilen ürünlerin benzerleri üretilerek bunlar üzerindeki yontma yerlerin büyütüldüğünde benzer iz kalınlığı taşıdığı da gösterilerek bronz tabletlerin köhneliğini ileri süren iddialar her yönü ile doğrulanmalıdır. İçinde bulunduğumuz yüzyılda elektrikli aşındırıcılar ve özel uçlar kullanarak bir süre bronz heykeller yapmış ve bunları yontmuş birisi olarak ne demek istediğimi aynı işi yapan heykeltıraşların çok iyi

¹¹ ["Proceedings Of The Dutch Archaeological And Historical Society Volume L (2018) Series Editors: J.P. Stronk and M.D. de Weerd Facts, Fantasies, And Forgeries" / Discussing James Mellaart, the Luwian Hieroglyphic Inscription Beyköy 2, and other Documents from his Files / By Independent Researcher Eberhard Zangger <https://www.researchgate.net/publication/335724518_James_Mellaart's_Fantasies>]

anlayacağına eminim. Bu işin basit aletler ile 4 bin sene önce gerçekten yapılmış olduğuna ikna olmak isteyecek başkaları da vardır diye düşünüyorum.

Antik uygarlıklar taş bloklara veya kil tabletlere yazmak veya yumuşak metallere yazı yazmak varken neden işlemesi zor sert metal tabletleri seçmişlerdir bu da belli değil. Bu sahada açıklanması gereken fakat açıklanmamış olan pek çok detay vardır.

Prof. James Mellaart ve ondan önce aynı işleri yapan büyükleri muhtemelen, eklemeler ve değişiklikler yaparak sahtelediği antik dillere, yazılara ve hileli arkeolojik bulgulara dayanarak, bunların tamamının sözde Hint Avrupalı Irk ile bağlantılı göstermek istiyordu.

James Mellaart tarafından yazılmış olan ve 1981 yılında "Journal of Indo-European Studies" tarafından yayınlanmış olan, "Anatolia and the Indo-Europeans" başlıklı makale, onun antik bir yazıdan ırksal çıkarıma varan fabrikasyon tarih üretiminin çarpıcı ve düşündürücü sonuçlarını içermektedir.¹²

Kendisi pek çok makalesinde ve sunumunda muhtelif ve adeta takıntılı şekilde etnoarkeolojik sonuçlar açıklamıştır. Mellaart belli bir ırkın Anadolu'nun en eski halkı olduğuna atıf yapar şekilde sunumlar yapmıştır. Onun sunumlarına ve makalelerine, binlerce farklı makalede ve haberde ya da eğitim kurumlarının ders içeriklerinde, sayılamayacak kadar çok sayıda atıf yapılarak, kendisinin ilan ettiği tarihi sonuçlar dünya genelinde milyarlarca insana çok defa olmakla farklı yollardan duyurulmuştur. Kendisi Hint-Avrupalıları kuzeybatı Anadolu'ya kuzeyden gelerek medeniyet kurmuş at biniciler olarak tanımlamış ve muhtelif haritalar çizmiştir. Sahtekârlıklara başvurarak algı operasyonu yapmaya çalışan ve aynı konulara benzer içerik yardımı ile tutarsız makaleler üreterek değinen tek kişi elbette kendisi değildi.

Araştırmacı Emil Forrer'e göre (ve pek çok sayıda olmakla aynı görüşte olan bilim adamları vardır) 'Boğazköy' metnlerinin içerisinde 8 ayrı dil vardır. Farklı bir ifade ile söylersek, 'Boğazköy' metnlerinin cümleleri içerisindeki sözcükler 8 farklı dilden olan sözcüklermiş.

Bu metinleri yazan nasıl bir halkmış ki 8 dilde sözcükleri aynı cümlelere koyabilmiş? 'Boğazköy' metnlerini yazan yazarların sözcüklerini derleyerek tümce kurmayı başardıkları diller Balayca, Akatça, Hititçe, Eski-Hititçe, Luvice, Harrice, Proto Hattice ve aynen Türk dili gibi eklemeli bir dil olduğu kesin olarak bilinen Sümercedir. Üstelik Forrer'e göre bu metinlerde Hint Avrupa dil grubundan olmayan dillerden Proto Hattice (Proto Hititçe) de kullanılmış. Araştırmacı Mourice Bloomfield'a göre Hititler asla bir Hint Avrupa dili kullanmıyordu.¹³

Bu sahada okundu denilen Hiyeroglif işaretlerin kökeni Ön-Türk kültürü ve/veya Türk dili ile bağlantılıdır diyen bilim insanları da olmuştur.¹⁴ Bu alanda evvelce çalışmış olan araştırmacıların ortaya koydukları kanıtlar görmezden gelinerek, 1947 ila 1948 yılına kadar bir Türk dili olarak gösterilen Hitit dilinin bu dönemden sonra daha çok Hint Avrupa dili olarak anılmış olması söz konusudur. Peki, Hitit dilinin kökeni ve okunması bağlamında dönüm noktası sayılabilecek 1947, 1948 yılı çalışmalarında ve makalelerinde neler yazılmıştı? Bu yıldan sonra Hititçe metinlerin okunmasında ne gibi kanıtlara dayanıldı? Yani, fikirlerde tam tersi tarafa olmakla dönüş yapılmasını sağlayan çalışma kime aittir veya hangi bilimsel makaledir?

¹² [Mellaart James, "Anatolia and the Indo-Europeans", Journal of Indo-European Studies, 1981 - 9, 135-149]

¹³ [Mourice Bloomfield, "Journal of American Oriental Society", Vol. 41 - 1921 / Johns Hopkins University), Print] & [Cengiz Özakıncı, "Türk Tarih Tezlerinde Hititler", Tarihin bilinmeyen Yüzü Programı / Başkent TV]

¹⁴ [C. R. Conder, "Altaic Hieroglyphs and Hittite Inscriptions, 1887. (archive.org > 10.05.2013) <<http://ia600303.us.archive.org/9/items/altaichieroglyph00condrich/altaichieroglyph00condrich.pdf>>]

Fikirlerde tam tersi yönde olmakla ilk olarak keskin bir dönüşün yaşanması Prof. Helmuth Th. Bossert tarafından yapılan okuma çalışmalarından sonra olmuştur ve onun çalışmaları daha çok sayıda araştırmacının "Hitit dilinin bir Hint Avrupa dilidir" demesine sebep olmuştur. Elbette Prof. Bossert'ten sonra bu konuda farklı çalışmalar yapılmıştır, ancak Bossert'in çalışması çok sayıda insanın bu konudaki bir evvelki görüşünü değiştirmesini sağlamış olan ilk çalışma olarak değerlendirilebilir. Aşağıda Bossert tarafından yapılan çalışmaya örnekleri üzerinden değineceğiz. Bahsi geçen çalışmanın TDK 'Belleten' cilt XII Temmuz 1948 sayı 47 sayfalarında Türkçe ve Almanca yayınladığını söyleye biliriz. Ancak Prof. Mellaart tarafından yapılmış çalışmada dikkat çekmek istediğimiz bazı bölümlere değindikten sonra Prof. Bossert'in makalesinin ne kadar bilimsel olduğuna bakabiliriz.

"Beyköy Metni" adı ile de bilinen çivi yazısı metinler Prof. James Mellaart'ın son yayınlarından üçünün konusuydu.¹⁵ Kendisi daha önce bilinmeyen fakat ilk olarak onun varlığından bahsettiği "Beyköy Metni" olarak tanınan bir bronz tablet üzerine yazılmış metinleri de "sözde" okuyan kişidir (Mellaart 1992; 1993a ve 1993b). Prof. Mellaart'a göre, belge bir Arzawan kraliyet yılı kaydını temsil ediyordu. Bu kişiye göre Beyköy Metni, Anadolu devletlerinin listeleri, krallar adları ve askeri/siyasi eylemler de dahil olmak üzere bilgiler içeriyordu.

Gerçekte ise bu tabletin kökeni onun ileri sürdüğü hikâyeler dışında belirsizdir. Tarihi eser kaçakçılığına adı karıştığından ve bazı kazılardan bulunmuş eserlerin listesini ilgililere vermediği bilindiğinden, kendisi Türkiye'de daha fazla 'sözde çalışma' yapmasına izin verilmeden sınır dışı edilmişti fakat o sınır dışı edildiğinde onun yapmış olduğu birçok sahtekârlık henüz bilinmiyordu. Tarihi yazılara müdahale ederek bilimsel sahtekârlık yapmış, ölmüş bir akademisyen adına sözde bilimsel yazı üretmiş birisi olarak Prof. Mellaart uzun yıllar boyunca akademilerde genç bilim insanları yetiştirmiştir. Onun yetiştirdiği bilim insanlarının binler ile ifade edilen sayılarda olduğunu tahmin edebiliriz.

Bu kişi ölmüş diğer bir akademisyenden ona bırakılmış sözde yok edilmiş tarihi yazıtlardan kâğıtlara kopyalanarak çıkarılmış eski-izleri (eskizleri/önceki-izleri) makalelerine alarak okumalar uydurmuş birisidir. Yani, ölmüş bilim insanları dahi onun sahtekârlığından nasibini almıştır. Böyle bir kişinin sözüne bilim alanında çok uzun yıllar (çoğunlukla) itibar edilmiştir. Onun buldum dediği veya okudum dediği sözde tarihi parçaların ve müdahale edilmiş ve üzerine eklemeler yapılmış olabilecek gerçek tarihi eserlerin hangisine güvenmek mümkündür?

Üzerlerinde yazı bulunan bu eserlerin;

- 1- Gerçekten eski eserler olduğunun veya son dönem el işçiliği üretim eseri olup olmadıklarının kanıtı sunulmuş mudur?
- 2- 2- Diyelim ki bu eserler eski. Bunların üzerindeki yazı işaretlerine müdahale edilerek farklı okunacak hale getirilmemiş olduğunun kanıtları nelerdir?

Elbette bilim henüz bu soruların cevabını kanıtları ile verebilmiş değildir ancak sahtekârlıklar ortaya çıktıktan sonraki dönemde (mevcut durumdaki bilimsel) eğilim bu kişinin bazı işlerini bilimsel kabul etmek ancak bazı ilerini de sahteciliği ispat edilmiş olarak kabul etmektir. Bu durum şuna benzemektedir; "Bir cep telefonu hırsızının mağazadan çıkmasından sonra kamera kayıtlarını takip ile çalıntı ürünü arabasının bagajına koyduğu anda olay mahallinden uzaklaşmadan suçüstü

¹⁵ [Provisional version of Eberhard Zangger & Fred Woudhuizen, "Rediscovered Luwian Hieroglyphic Inscriptions From Western Asia Minor", Uploaded: December, 9 2017 / Proceedings Of The Dutch Archaeological And Historical Society Volume 50 (2018) Series Editors: J.P. Stronk and M.D. de Weerd, <<http://www.talanta.nl/wp-content/uploads/2017/12/TAL-50-Zangger-Woudhuizen-7-XII-17.pdf>>]

yakalanması durumu söz konusu olmuştur. Fakat hırsızlık anlaşıldıktan sonra aynı kişinin evinde bulunduğu bilinen ve başkalarına da çok sayıda olmakla hediye etmiş olduğu zaten bilinen çok sayıda başka cep telefonlarının nereden geldiğinden şüphelenilmemesi veya bunların asıl sahiplerinin araştırılmaması söz konusu olmuştur.”

Sıradan sahtekârlık veya hırsızlık ile bilimsel sahtekârlık veya hırsızlık arasında fark var mıdır? Bunlar arasında mukayese yapacak olsanız, birisi daha kötü daha zararlı veya daha çok insana zarar vericidir diye bir ayırım gözetseydiniz, kararınız hangi yönde olurdu? Demek ki örnek bilimsel seviyedeki eşdeğeri olunca akli başı yerinde olan bilim adamları şu kısımda sahteleştirme yapmış ama bu kısımda yapmamış olabilir diye düşündük demiştir. Neye göre böyle düşündünüz? Böyle düşünmenizi sağlayan her bir gerekçenin kendisi bilimsel mi ve kanıtları var mı? Muhtemelen diğer ürünleri bir tutanak ile bekçi eşliğinde devlet müzelerine teslim ettiği için böyle düşünülmüştür. Peki, ama teslim edilen ürünleri gerçekte kim üretmiş ve ilk sahibi kim? Bütün bu soruların cevabı kanıtları ile sabitlenmiş veya belli değil!

Prof. Mellaart'ın ilk olarak işaret ettiği bu “Beyköy Metni”¹⁶ bronz tablet (BT) parça üzerindeki yazılar sözüm ona tarihte kayıp dönem olarak bilinen (M.Ö. 1200-950) yaklaşık 250 yıllık dönem hakkında bilgiler taşımaktadır. Cambridge âlimi Colin Renfrew tarafından bu bulguların öne çıkarıldığı bilinmektedir. Prof. Mellaart'a atıfta bulunan ve ilk olarak bu BT'den "Yüzyıllar Boyunca Karanlık" adlı kitaplarının son bölümünde bahseden Peter James ve Nikos Kokkinos, “Karanlık Çağ” olarak adlandırılan, Yakın-Doğu ve Akdeniz'de Erken Demir Çağı'nın ilk birkaç yüzyılı (M.Ö. 1200-950) kronolojisi (yani daha önce karanlık bir dönem olarak anılan yaklaşık 250 yıllık dönem) hakkında bu tablete dayanarak bazı çıkarımlarda bulunmuşlar. Çoğunlukla seçkin bir bilim adamı olarak bilinen, ancak yaptığı işlere ve ürettiği makalelere bakarsanız bilimsel gerçekleri çarpıtmaya yönelik yazılar yazmış olduğu anlaşılan, Cambridge Üniversitesi sözde bilim insanı Colin Renfrew (öyle ki onun da gerçekte bir bilim adamı değil de filim adamı olduğunu kanıtlayan belgeleri ortaya sermiş olan araştırmacı yazar Sayın Cengiz Özakıncı'dır)¹⁷ bu esere bir önsöz yazarak mevcut kronolojilerdeki birçok tarihin bilinenden farklı olduğuna işaret eden fikirler ileri sürmüştür.

Sahtekârın sunduğu sahte kanıtları duyurma ve göklere çıkarma çabalarına girişmiş olan kimseler olduysa bunlar için ne söylene bilir? Bir sahtekârın sahtekâr olduğunu bilmediğiniz durumda ve dönemde dahi, bilim adına ortaya konulan bütün kanıtları bilimsel şüphecilik ile sorgulamak gerekir. Bilimsel davranış şekli budur. Fakat ortaya konulan her düşünceyi birinci dereceden kanıtları görmeden desteklemek ya da “en muhtemel tez” olarak göstermeye yönelik açıklamalarda bulunmak bir bilim insanının yapması beklenebilecek bilimsel bir yaklaşım olamaz.

Öyle ki bu kitabın son bölümünde, Prof. Mellaart'ın (İngilizceden çevirisine tekrar bakılabilir fakat yaklaşık olarak) şu sözlerine yer veriliyor:

{“[Beyköy metni]; Kuwala-nazitis'in erkek kardeşi, Arzawa kralı ve kara kuvvetlerinin komutanı Kupanta-Kuruntaş için yazılmıştır ('Arzawan kiralının oğlu 'Deniz İnsanları' kumandanı Muksus) karşı olarak Kuz-Tesup, Carchemish-Kralı ve Kiral Ramses III'ün müttefiki. Arzawan ordusu Fırat'ı I. Asur-Dan döneminde (yaklaşık 1179-1134) Hanigalbat'a geçti. 1176. Arzavanlar 1175'te Askalon, Gaza

¹⁶ [Fred Woudhuizen & Eberhard Zangger, "Mellaart'ın dosyalarındaki Luvi hiyeroglif metinlerinin gerçekliğine dair kanıtlar", Talanta L (2018), 183 - 213 / < Academia.edu >
<https://www.academia.edu/40192639/Mellaart_%C4%B1n_dosyalar%C4%B1ndaki_Luvi_hiyeroglif_metinleri_nin_ger%C3%A7ekli%C4%9Fine_dair_kan%C4%B1tlar>]

¹⁷ [Cengiz Özakıncı, Başkent TV yayınları, 'Tarihin Bilinmeyen Yüzü' seri programlarında muhtelif defalar belgeler ve kanıtlar sunularak bilimsel olduğu söylenen sözde tarihi olayları ve belgeleri çarpıtan Cambridge adamı Colin Renfrew'nun muhtelif savlarının çürütülmüş olduğu ve bilimsellikten uzak olduğu gösterilmiştir.]

(Gazze) ve Mısır sınırlarına ulaştılar, Ramses III ertesini yıl barış yaptı. Filistliler talepleri üzerine Filistin'e yerleştiler. Kuzi-Tesup barış yaptı, gözaltına alındı ve beş yıl sonra Muksus Arzawa kralı olunca o Carchemish'in hizmetkâr kralı yapılmıştı c. MÖ 1170 " (Mellaart 1992, 37)}.

Mellaart'ın buna benzer çevirilerinden bir çıkarım yapacak olursak Ramses III binlerce yıl evvel bugünkü Filistin İsrail sorununu öngörmüşçesine Filistinlilerin nereye ne zaman gelip yerleştiğine işaret etmişçesine tarihe kayıt bırakmıştır denilebilir. Ya da, Prof. Mellaart belki de bir devletin görevli ajanı olarak bir bölgede yaşayan bir halkın asıl tarihi topraklarının başka bir yer olduğuna yönelik tarihi kanıt üretmekten sorumlu memurlarından birisidir!

Yani, bir ajan silahlar kuşanmış olarak faaliyet gösterebilirken bir başka ajan bilgileri kuşanarak masa başında iş çevirmiş olamaz mı? Düşünün ki 70 veya 80 yaşlarındaki bir insan halen sahte bilimsel veriler üretiyor. Zaten tanınmış olan emekli ve paraya ihtiyacı olmayan "dürüst" birisinin "diyelim ki sadece hayatının son dönemlerinde sahtekârlığa bulaşmış olsa" bile, sahte tarih üretimine ve sahtekârlıklarına son nefesine yakın döneme kadar devam etmesini sağlayan öz-isteklendirme nedir? Para mı? Şöhret mi? Irkçı ve aşırı milliyetçi duygular ile ona verilmiş devlet görevini yerine getirmek isteğinin devam ediyor olması mıdır? Sebep sizce bunlardan hangisi olabilir? Ya da belki bu konularda başka bir görüşü olan bir psikolog veya konu uzmanı vardır. Ancak bu kişinin bu işlerden çıkar sağlayacak bir devletin gizli ajanı olması da elbette olasılıklardan birisidir. Bence silahsız ajanlar bilgi kuşanarak tarihi eserleri sahteleştirmiştir ve bu yapıldığı için bütün müzelerdeki bütün tarihi bulgular şüphe altında sayılmalıdır.

Bu işlerin ne kadar uzun zamandır yapıldığını tam olarak söylemek zordur ancak şahsi fikrim en azından 18.yüzyılın evvelinden beri bu işlerin yapılıyor olduğudur. PIE kök dil tezleri üretilmesi de İngiliz devletinin Hindistan'ı işgalini kolaylaştırmıştır diye düşünüyorum. Bana göre, (öyle ki bunu düşünmüş ilk kişi ben değilim) "bir İngiliz bir Hintliye ne kadar benziyorsa İngilizce de Hint diline o kadar benzemektedir" ancak bu PIE kuramı sayesinde Hindistan'ın ekonomik ve siyasi işgalinde "ortak atadan geliyor olma fikri" Hintlilerin yapılan işgale direnişini kırmış veya azaltmış olabilir. Kim ortak atadan olan kardeşine 'gelme' diye bilir ki? (Öyle ki, araştırmacı yazar Sayın Cengiz Özakıncı burada gösterdiğim kaynak yayınında bu konuyu tarihi belgelerini göstererek ortaya koymuştur.)

Sözde bilim insanları, buna benzer okumalara dayanarak (sanki bu metinlerde enlem, boylam harita koordinatları verilmiş gibi) Orta-Asya'nın, Anadolu'nun ve Yakın Doğunun eski dönemlerine ait siyasi haritaları da bol miktarda olmakla kendi yayınlarında ve tarih kitaplarında göstermekten geri de durmamışlardır. Siyasetçiler halklar arasında bugünkü siyasi sınırları çizerken ve mevcut sınırları sürekli genişletmeye de çalışırken, bilimi kullanan sahtekârlar da sürekli olarak ve ısrarla ve tekrar tekrar yapılan birbirine referans veren yayınlar ile geçmişin sözde siyasi sınırlarını haritalarda sahte verilere dayanarak göstermeye gayret etmişler ve bu konularda pek çok yayın yapmışlardır.

Acaba neden ısrarla harita ve sınırlar çizilmekte veya Hint Avrupalı "Ari" atanın geçmiş sözde topraklarına sürekli olarak ve her fırsatta döne döne referans verilmektedir? Bu haritalarda farklı kültürlerin veya ırkların yaşam alanları arasına çizgiler çekerek belli sınır noktaları gösteriyorlar ki, bunların da hiç birisi bilimsel olamaz ve tamamen film senaryosu benzeri ürünlerdir. Yani sahtekâr siyasetçilerin sahtekâr bilim adamlarının ürettiği sahte verileri kullanması arasında bir bağlantı varmışçasına, bütün bu yapılanlar hep aynı yöndeki siyasi, maksatlı işleri kolaylaştırıyor gibi.

Dünyanın pek çok farklı üniversitelerinde yapılmış çalışmalarda pek çok "sözde bilimsel" algı operasyonu haritalara yer verilmiştir. Geçmişin siyasi haritaları birinci derecede arkeolojik bulgulara göre yapılabilir ancak bulguların sahte olup olmadığını kesin olarak kanıtlayan şey; Bu bulgular "bu çukurdan çıktı bu da teslim tutanağı" diyebilmek olamaz.

Ne Mellaart tarafından tanıtılan tarihi materyallere güvenile bilinir ne de takıntılarını bilime bulaştırmış Renfrew'a itibar edilebilir.

Bunlar adeta başka memleketlere tarih yazmakla görevli memurlar gibi çalışmışlardır diye düşünmemizi sağlayacak pek çok sebep vardır. Bir Bronz tabletin Hititiler zamanında üretildiğinin herhangi bir kanıtı yoktur. Bunlar elbette bazı sahtekârlar tarafından arkeolojik alanlara sonradan bırakılmış el imalatı (çakma) ürünler olabilir. Günümüzde müzelerde sergilenen ve içeriğinde tarihi anlaşmaların metinleri olduğu söylenen (bana göre ve burada gösterdiğim örneklere dayanmakla) “sözde tarihi eserlerin” pek çoğunun son 300 yıl içinde imal edilmiş olması olasılığı oldukça yüksektir. Bunların binlerce yıl önce imal edilmiş olması olasılığı da bir o kadar düşüktür. Arkeolojik kazı alanlarına tam ve gerektiği gibi nezaret edilmemiştir diye düşünmemizi sağlayacak pek çok başka gerekçeler de vardır. Emperyalist işgalcilerin planlanmış işgallerinin psikolojik altyapısını uzun vadeli ve programlı şekilde hazırladıkları ve bu amaçlara ulaşmak için katliam dahil her şeyi yapabileceğini biliyoruz. Bunlar kendi maksatlarına erişmek için yüklü paralar ve muhtelif çıkarlar karşılığı bazı satılmışları da rahatlıkla devşirebilmektedirler diyebiliriz. Çok yakın geçmişimizde bu tip satılmış tiplerin muhtelif siyasi operasyonlarına şahit olduk. Bu tipler sadece siyasi sahada var sanmamak gerekir. Bunlara benzer işler ve satılmışlar en azından son 300 sene bilimsel kalması gereken alanlarda da faaliyet göstermemiştir diye düşünüyorsanız çok saf olduğunuzu söyleye bilirim.

Bugün 'Hititolojiye Giriş' adı altında yazılan kitaplarda bile bir takım Bronz Tablet yazıların çözümlenmeleri verilmektedir.¹⁸

Daha konuya girerken talebelerin bilimsel sorgulama yapmasının önüne set çeker gibi neyin ne olduğu, hangi tabletin ne kadar eski olduğu ve hangi dilin hangi toplumun ürünü olduğu ve bunların yazılarında neler yazdığı bilgisi sorgulanmaksızın “bir tablet gibi” verilmektedir.

Hâlbuki bu kitapları yazanların ve bugün dil bilimi üzerinde çalışan bütün akademilerimizin acilen “hangi bulgunun tarihi, hangisinin sonradan imalat veya “müdahale içeriyor olabileceğini” incelemesi ve kanıtlaması gerekir. Bunları kanıtlayan şey onların üzerindeki yazı olamaz.

Çünkü, ürün sahte ise üzerindeki yazı da çakmadır. Bu akademisyenlerimiz ve hocalarımızın öncelikle kitaplarına alıntıladıkları bulguların kesin olarak tarihi eser olduğunu ve bunlara sonradan müdahale edilmemiş olduğunu kanıtlaması beklenir.

Çünkü bilimsel kazı alanları uzun yıllar müdahalelere açık kalmıştır ve bu kazı işlerinde görevlendirilen özellikle yabancı şahıslar bu alanlarda her tür müdahale ve tasarrufta bulunmuşlardır. Bu kazı alanlarında bekçilik yaptığı halde tarihi eser kaçakçılığı şüphesi ile sorgulanan olmamış mı? Dönüp bir araştırsınlar.

Eğer bu tipler varsa bu tip insanlar bu kazı alanlarının kötü niyetli ajan veya sahtekâr arkeologları tarafından da satın alınabilirler. Burada konuyu uzatmamak adına detaya girmeye gerek görmüyorum ancak bilim dediğin şüpheli olmalı. Arkeolojik alanlarda görev yapan memurların içinde elbette işini gerektiği gibi yapanlar vardır ancak bunlar bile sahtekârlık yapmayı kafaya koymuş bir bilim adamına ne kadar engel olabilir?

¹⁸ [Bk. 'Hititolojiye Giriş', Hazırlayan; Metin Alparslan Türk Eskiçağ Bilimleri Enstitüsü - 2009 / Academia.edu, <https://www.academia.edu/20763614/H%C4%B0T%C4%B0TOLOJ%C4%B0YE_G%C4%B0R%C4%B0C5%9E_Bir_Bilim_Olarak_Hititoloji>]

Prof. Mellaart'ın arkeoloji ve bilim hayatı boyunca ileri sürmüş olduğu bulguların gerçekliği veya sonradan müdahaleye uğramış olup olmadığı dünyada farklı boyutları ile tartışılırken¹⁹ bizim akademilerimiz de bu konuda çok az ses duyulmuştur.

Akademiler acilen ellerindeki ve müzelerdeki (özellikle üzerinde yazıt bulunan) bütün tarihi malzemeleri, bunların gerçekliği ve içeriğinin saflığı açısından tekrar değerlendirmeli ve neticeleri kanıtlar ile birlikte yazacakları makalelerle paylaşmalıdır.

Bu iş yapılırken kişisel görüşler veya birkaç memur arasında imzalanmış tutanağın kanıt sayılmayacağını da bilmeleri gerekir. Üstelik sadece Mellaart'ın sözde bulguları değil özellikle ülkemizde yabancılar tarafından bulunduğu açıklanan yazı içeriği olan tarihi malzemenin tamamının tarihselliği bilimsel metotlar ile sorgulanmalıdır ve kanıtlanmalıdır.

Bu işlerin yapılmasına karar verilirse, muhtemelen net sonuçlara ulaşmak uzun yıllar alacaktır ve bazı bulguların da gerçekliği üzerindeki tartışmalar muhtemelen hiçbir zaman ortadan kalkmayacaktır. Prof. Mellaart'ın tarihi eser kaçakçılığından ceza almaması için İngiliz veya Amerikan Büyükelçiliği ve/veya İngiltere devleti ya da ABD tarafından zamanının Türk hükümetine baskı yapılmış olduğu veya bir pazarlık sonucu sadece "sınır dışı edilerek" sözde ceza almadan Türkiye'den çıkmış olduğu rahatlıkla düşünülebilir.

Bu konuda ilgili devletlerin elinde, arşivinde bir bilgi varsa açık şekilde bunları ilan etmelidirler. Eğer bir Batılı devlet vakti ile bu sahtekârın serbest bırakılması yönünde baskı uygulamış ise bugün o devlete de neden o dönemde böyle bir sahtekârı neden korumuş olduğu sorulmalıdır.

Bir başka ülkenin vatandaşı olmak, suç işlediğin ülkeden yargılanmadan çıkmanı nasıl sağlayabilir? Batılı devlet veya devletler eski yazıları Indo European İrksal çıkarımlarına veya sözde PIE kök dile destek olarak sunduğu bilinen bir sahtekârı korumuş ise neden korumuştur?

Kaçırılan tarihi hazinelerin Batılı ülkelere nasıl sokulduğu ile ilgili bir bilgi bu devletlerin elinde var mıdır? Acaba tarihi eserlerin kaçırılmasında gümrükte aranmayan büyükelçilik kargoları kullanılmış mıdır? Yok, eğer böyle bir kaçakçılık olayı hiç yaşanmadıysa ve buna rağmen vatandaşları Türkiye'den sınır dışı edildi ise, bu ülkelerin bu durumu kınamış olması gerekmez mi?

Acaba İngiltere "Prof. Mellaart'ı neden kanunsuz veya ispatsız şekilde sınır dışı ettiniz" diye Türkiye devletine bir sorgu, itiraz veya gerekçe soran bir yazı göndermiş mi?

Bu kişi ceza almasın diye korundu veya Türk hükümetine baskı yapıldı mı bilinmez. Ancak böyle bir baskı oldu ise bu kişiden, İsrail, ABD veya İngiltere devleti ya da devletlerinin ajanı olarak, planlı ve bir gizli iş tanımı kapsamında programlı şekilde tarihi sahteletirmesi istenmiş olabilir diye düşünmek gerekir.

¹⁹ ["Centuries of Darkness" by Peter James and others (James et alii 1991) to see; "James Mellaart's Fantasies" Article in Talanta at September 2019, by Eberhard Zangger, Independent Researcher, <https://www.researchgate.net/publication/335724518_James_Mellaart's_Fantasies>] & [Fred Woudhuizen & Eberhard Zangger, "Mellaart'ın dosyalarındaki Luvi hiyeroglif metinlerinin gerçekliğine dair kanıtlar", Talanta L (2018), 183 - 213 / < Academia.edu > <https://www.academia.edu/40192639/Mellaart_%C4%B1n_dosyalar%C4%B1ndaki_Luvi_hiyeroglif_metinlerinin_ger%C3%A7ekli%C4%9Fine_dair_kan%C4%B1tlar>] & [Provisional version of Eberhard Zangger & Fred Woudhuizen, "Rediscovered Luwian Hieroglyphic Inscriptions From Western Asia Minor", Uploaded: December, 9 2017 / Proceedings Of The Dutch Archaeological And Historical Society Volume 50 (2018) Series Editors: J.P. Stronk and M.D. de Weerd, <<http://www.talanta.nl/wp-content/uploads/2017/12/TAL-50-Zangger-Woudhuizen-7-XII-17.pdf>>]

İlaveten, arkeolojik eser kaçakçılığı yapıldıysa veya bu kişi kendi bulduğu eserlerin listelerini vermeyi reddetti ise bunun cezası olmalıdır ancak kaçakçılık yapılmadıysa sınır dışı da edilmemeliydi. Yani bu işlerin cezası sınır dışı etmek midir? Uluslararası uygulamalar karşılıklılık ilkesi üzerine kurulur.

İngiltere’de bir Türk olarak yasal bir kazı yapsam ve bulduğum eserlerin listesini ilgili kurumlara vermesem ve aynı zamanda tarihi eser olduğu (ve çıkarıldığı yerin belli olduğu) ve kaçırıldığı da bilinen hazineleri çalanlar ile bağlantım ortaya çıksa ne olurdu?

Çalıntı tarihi eserleri evinde tutan şahıs ile ilişkili olduğum tespit edilse, çantamda ya da çalışma ofisimde kayıp eserlerin çizimleri çıksa ve aynı zamanda hırsızların evinde bu çalıntı eserlere bakarak onların çizimlerini kendi elimle yaptığımı itiraf etmiş olsam, İngiltere’de aynı muameleye maruz kalır mıydım?

Yani, tarihi eserleri çalanları vaktinde ihbar ederek yakalatmamış olsam ve bütün bu durumlar ortadayken İngiltere’den elimi kolumu sallayarak sınır dışı edilebilir miyim?

Bu soruları zahmet olmazsa bu olaya taraf olan ülkelerin tamamı cevaplasın. Tarihi eserlere müdahaleler yapmış olan ve yaptığı işlerden kötü kokular gelen tek şahsın bu kişi olmadığını elbette biliyoruz.

Aşağıda bir başka örneğe de değineceğiz. Üstelik örnek sahibinin yaptığı işler halen bilimsel çevrelerde itibar görmektedir. Bunların makalelerine dayanılarak Anadolu’nun en eski ve yazı sahibi Indo Avrupalı Aryan Irktan yerleşimcilerinden bahseden ve muhtelif geçmiş siyasi haritalar yayınlamış yüzlerce veya binlerce akademisyen vardı.

Muhtemelen bugün de bu kişiyi korumaya ve yaptıklarını açıklamaya çalışanlar da olabilir. Bugün Hititolojiye giriş derslerinde, Tarihi metinlerin arkeologlar ve dil bilimcilerin birlikte çalışması ile okunmuş olduğu anlatılmakta. Derslerde talebelere, çok disiplinli şekilde farklı konu uzmanlarının tarihi metinleri okuma çalışmalarına iştirak etmesinin gerekliliğinden ve öneminden bahsedilmektedir.

Peki, bugünkü Profesörlerimizi, akademisyenlerimizi yetiştiren hocalarımız kimler tarafından yetiştirildi? Geçmişte Türkiye’nin farklı üniversitelerinde Profesörlük yapmış ve akademik çalışmalar yürütmüş pek çok sözde dil, arkeoloji ve tarih bilimcinin o dönemki talebeleri daha sonra akademilerimizin başına geçerek profesörlük yapmışlardır. Bunların büyük kısmı bugün hayatta değil ancak onların fikirlerini takip ettiren talebeleri bugün aynı kürsülerde Hint Avrupa kültürü temsilcisi gibi bol bol makaleler üretiyorlar.

M.Ö. sekizinci yüzyıl sahasında kazılar yaparak bilinmeyen bir demir çağı krallığının anıtsal kalıntılarını ortaya çıkarmış olduğunu ileri süren bir grup akademisyenimiz vardı ve bunlara yine bir Batılı arkeolog başkanlık etmekteydi.

Bulunmuş kalıntılar arasında, Hitit çivi yazısı, Luwian (Luvi) hiyeroglif ve Fenike yazıları vardı. Bu yazıtların aynı geniş kazı alanında yapılmış farklı kazılarda, farklı yerlerde çıkarılması durumu söz konusu olmuştu ve bu kazılara bu yazıtların tamamını deşifre etmeyi amaçlayan Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert başkanlık etmekteydi. Kendisi bilindiği kadarı ile dil bilimi adamı değildi ancak arkeoloji konusunda bilgili ve yetkiliydi. Bu Profesör o gün talebesi olan pek çok yabancı ve Türk uyruklu yardımcısı ile birlikte bu çalışmaları uzun yıllar yürüttü. Elbette bu çalışmalara rehberlik eden anlı şanlı ve tanınmış profesörler kendilerinden sonra aynı konularda çalışmalara devam etmesi için bayrağı yardımcılara emanet edecekti. Prof. Dr. Bossert başkanlığında bir grup arkeolog Karatepe Aslantaş’ta 1947’den 1952’ye kadar eski metinleri deşifre etme çalışmaları yürüttüler. Bu kazı sahasındaki muhtelif aşırı zorluklar nedeniyle, Prof. Bossert için belli bir aşamada projeye son

verme kararı almıştı. Fakat Bossert projeyi durdurma kararı verdiğinde kendisini o dönem talebesi ve yardımcısı olan fakat sonradan kendisi de Prof. Dr. olacak olan ve akademilerimizde bugün görev yapan pek çok hocamızı da yetiştirmiş olan Sayın Halet Çambel (1916 - 2014) bilindiği kadarı ile kendisini kazıyı durdurmadan vazgeçirmişti. Prof. Dr. Çambel, Karatepe-Aslantaş'ta çalışmalarını sürdürürken, 1952'den 1954'e kadar İstanbul'un en eski Neolitik yerleşimi olan Fikir-Tepe'de de kazı yaptı. Kendisi çalıştığı dönem boyunca Robert J. ile İstanbul Şikago Doğu Enstitüsü Güneydoğu Anadolu Ortak Tarih Öncesi Projesi'ni kurmak da dahil olmak üzere, birçok proje tasarlayıp hayata geçirdi.²⁰ Burada adı geçen yabancı arkeologların da bu çalışma sahalarına zaman zaman dahil oldukları ve yapılan çalışmaları yönlendirdikleri söylenebilir.

Karatepe-Aslantaş sahası, Ceyhan Nehri'nin vadisine bakan yüksek bir uçurumun üzerinde yer almakta ve çok sayıda arkeolojik parçanın uçurumdan aşağı düştüğü varsayılmaktaydı. Bu öngörülen hareket ile uçurumun üzerinde bulunan ve üstünde tarihi yazılar olan siyah renk taşların uçurumdan aşağı düştüğü varsayılan parçalarının toplatılması Asistan Çambel'in bölgede yaşayan köylüleri organize etmesi ile sağlanmış ve bu taşlar yukarı kazı alanına çıkartılmıştır.

Bu çalışma kapsamında, şekline ve büyüklüğüne bakılmaksızın tüm "siyah taşları" toplamak için nehrin havza bölgesinde yaşayan yerel köylüler de işin içine dahil edilmiştir. Köylülerin siyah renk taşları ne kadar genişlikteki bir sahadan topladıkları veya sadece kendilerine gösterilen alandaki siyah taşları toplayıp toplamadığını tam olarak bilememekteyiz, fakat Sayın Çambel'in biyografisini²¹ okuduğumuzda işini severek yapan değerli bir arkeolog olduğunu öğreniyoruz.

Sayın Çambel, yirmi yıl boyunca şekilsiz bazalt topaklarına benzeyen küçük kırpıntıları birleştirmeye çalışan ekibin içerisindeydi fakat kendisinin o dönemde Hitit yazılarını veya bu alanda bulunmuş diğer dillerdeki yazıları okuma konusunda bir uzmanlığı olduğuna dair bir kayıt yoktur ve kendisinin de kazı rehberi Profesör gibi arkeolog olduğu bilinmektedir. Bu yazılar zaten o dönemde hiç kimse tarafından okunamıyordu ve zaten yazılar birleştirilerek tam olarak ortaya çıkarılmış da değildi. Çünkü eksik parçalar o kadar çoktu ki yazılar tanınmaz halde ve pek çok bölümü de kayıptı. Fakat amaç önce küçük parçacıkları bir araya toplamak sonra da bunları okumak için bir anahtar ararken aynı anda metinleri küçük parçacıkları birleştirerek tam okunur kılmaktı.

Bugün akademilerde talebelere anlattıklarına göre, bu kazı çalışmasında Hitit Luvi hiyeroglif yazıtlarının küçük parçalardan birleştirilmiş olması sayesinde bu yazıların deşifre edilmesi söz konusu olmuş. Üstelik bu çalışmalar sayesinde arkeologlar bu yazıları okumakla kalmamışlar, aynı zamanda o güne kadar okunamamış bu dillerin gramer yapısını bile detaylandırmışlar. Yani dil bilimi arkeologlara çok şey borçlu. Zaten bu arkeologlar bu çalışmadan sonra pek çok kişi tarafından hem arkeolog hem dil bilimci veya çok disiplinde uzman bilim insanları olarak da anıldılar diye düşünebiliriz. Aynı kaynaklardan öğrendiğimize göre Asistan Çambel, Karatepe-Aslantaş'ta bulunan tarihi eserleri ve yazıları korumasız bırakmaktan dolayı endişe duyuyordu. O zamana kadar alışılmış uygulama, önemli bulguları müzelere ya da devlet kontrolündeki korunaklı depolara taşımaktı, ancak alanın yaklaşık 50 kilometre yakınında hiçbir yol veya müze ya da devlet deposu bulunan yerleşim olmadığı için bu mümkün olmamış. Fakat daha sonra yerel yöneticiler sahaya bir yaklaşım yolu da inşa ettirmişler.

²⁰ [Biographical memoirs of Prof. Dr. Halet Çambel, "Proceedings Of The American Philosophical Society Vol. 161, No. 3, September 2017" <<https://www.amphilsoc.org/sites/default/files/2017-12/attachments/Cambel.pdf>>]

²¹ [Biographical memoirs of Prof. Dr. Halet Çambel, "Proceedings Of The American Philosophical Society Vol. 161, No. 3, September 2017" <<https://www.amphilsoc.org/sites/default/files/2017-12/attachments/Cambel.pdf>>]

Ancak hakkında yazılanlardan anlaşılacağı kadarı ile bu durumda dahi Çambel, buluntuların bir müzeye kaldırılmasını reddetmiş.

Yani, yazılanlardan anladığımız kendisinin kazıyı sonlandırmak isteyen kazı başkanını devam etme konusunda ikna etmiş olduğu ve buluntuların korunmasına özen gösterdiği veya bu konuda endişe ettiği ve aynı zamanda da sahaya yol yapıldıktan sonra bile bulguların müzeye kaldırılmasını istememiş olduğudur.

Elbette bunun arkeoloji çalışmalarının o dönemki şartları ve gereksinimleri dahilinde bir açıklaması vardır. Yazılanlardan anlaşıldığı kadarı ile kendisi bulguların özgün, doğal ortamlarında korunması ve sergilenmesi gerektiğinde ısrar etmiş. Böylece Sicilya'daki bir açık hava sitesinde bir sığınağı inşa etme tecrübesi olduğu bilinen ve o dönemde Roma'da olan, mimar Cesare Brandi'ye başvurulmuş.

Mimar Brandi Karatepe-Aslantaş'a gelmiş ve Brandi ve Çambel birlikte kalıntıların korunması için tedbirler almışlar. Hem Batılı hem yerli kaynaklar Çambel'in 1950'lerde başardığı bu özverili çalışmaları zamanının çok ötesinde işler olarak tanımlamaktalar.

Çambel tarafından 1950'lerde yerel halkın bu işi sahiplenmesi sağlanmıştır ve kendisi bu iş birliğini sadece işlerin bu şekilde yapılması gerektiğine inandığı için sağlamıştır. Fakat aynı kaynaktan edindiğimiz bilgilere göre, ileriki dönemlerde bu metotları kullanarak halkı işe sahip çıkmaya teşvik eden yaklaşım moda olmuş ve yirmi yıl sonra da bilimsel çalışmalarda bu tip yaklaşım kullanmak uluslararası sözleşmelerde ya da seviyede formüle edilmiş.

Hakkında yazılanlardan anladığımız kadarı ile Sayın Çambel'in çalışmaları arkeolojimiz açısından gerçekten de kıymetlidir ve kendisi zamanında Batılılar tarafından da hem örnek alınmış ve hem de arkeoloji öğrencilerine örnek gösterilmiştir. Anlaşılan kendisi bir asistan talebe iken arkeoloji alanında güzel işler başarmış. Bununla birlikte, kendisi alanında bilgi sahibi birisi olsa da, kendisi gibi arkeolog olan ve bir dil bilimci olmadığı da kesin olarak bilinen hocası Prof. Dr. Bossert'in Karatepe arkeolojik kazı alanında yaptığı çalışmaları veya bu konuda yazdığı yazıları veya makaleleri de eleştirmemiş. Kendisi hakkında bir araştırma yapınca Bossert'in dil bilimi alanındaki çalışmalarını da içeren kazı işleri neticesi yayınlamış olduğu makaleleri okuduktan sonra bu makalelerde yazılan konuların bilimsellikten uzak olduğunu hiçbir dönemde ileri sürmemiş veya bu çalışmalardaki tutarsızlıklara da değinmemiş olduğunu anlıyoruz.

Tabi kendisinin uzun yıllar çalıştığı bir arkeolojik alanda bin-bir zorlukla birleştirilmesine yardımcı olduğu yazıların hocası Bossert tarafından okunduğu hakkında hocasının o dönemde yazdığı makale ve yazıları okumamış olabileceğini öngörmemekteyim.

Dil bilimi alanında arkeologlar da o yıllarda öncelik almaktaydı ve eski yazıtların okunması için muhtelif çalışmalar yapmaktaydılar. Bugün bu çalışmaların sonuçları ve bilimselliği, okuduk dedikleri eski yazıtların Hint Avrupa kökenli olduğunun açıklanmış olması sebebi ile fazla irdelenmiyor olabilir. Yazıtlar Eski-Türk dili içeriyor denseydi muhtemelen bugüne kadar kılı kırk yaracak şekilde bu çalışmaları inceleyip eleştirenler olacaktı.

Bu konuda kişisel görüşümü bir kenara bırakırsam; Ne yazık ki Prof. Dr. Bossert'in talebesi Çambel ve diğerleri bu yazıt okuma çalışmalarında tutarsızlık görmemiş ve eleştirmemişler. Daha sonra Çambel'in talebeleri (yani bugünün Profesörleri de) bu konulara dikkat çekerek; "Bu yazıtların okunması çalışması bilimsel metotlardan çok uzak!" Dememişler. En azından biz Bossert'in ve Çambel'in öğrencisi olup da bunu söyleyen ya da yazan bir arkeolog veya Hititolog ile karşılaşmadık.

Peki, neden Prof. Dr. Bossert tarafından yapılmış okuma çalışmalarını eleştiriyoruz? Bu çalışmalar nasıl yapılmalıydı veya nasıl yapılmamalıydı?

İyi bir alfabe türeşkoşumu aynı tarihsel dönemlerde yazılmış aynı tip yazıların tamamında doğru sonuç verecek şekilde çalışan ve aynı anda eski kültürlere ait en çok sayıda sözcüğü okumamızı sağlayandır. Binlerle ifade edilen yıllar boyunca yaşamış geçmiş kültürlerin yazılarının bulunduğu geniş coğrafyalarda, bütün bu geniş zaman aralığı içerisinde aynı yazı işaretini aynı ses-değerleri ile üstelik bu geçmiş uygarlıkların memleketlerinde hiçbir lehçe farkı da olmamış varsayarak bunların yazıtlarını yazmış olduklarını düşünmek de pek gerçekçi olmaz.

Sınırlı sayıda okuma yapılmasını sağlayan bir türeşkoşumun mükemmel iş çıkardığını söyleyemeyiz ancak sınırlı sayıda okuma yapmak için yararlı olduğundan bahsedebiliriz.

Bilim adamları uzun zaman önce Sümer kültürünün de çivi yazılarını okuduklarını ve Sümerlerin dilinde sadece 4 sesli harf bulunduğunu söylediler. Açıkçası bu eksik bir çıkarımdır ve Sümer dilinde birbirine yakın iki sesin tek bir işaret ile gösterildiğine dair işaretler vardır. Kendi çalışmalarımdayanarak Sümer kültürü yazıları için bilimsel alanda kabul görmüş transkripsiyonlarda yanlış ses eşlemesi yaptığını söylemiyorum. Eşlemeler doğru fakat eksiktir. Sümer dilinde 4 değil 8 sesli harf vardır. Aynı zamanda sessiz harflerin de bazıları aynı bir işaret ile gösterilmiştir. Bu konuya, ilk fırsatta, ayrıca bir makalede detaylarını göstererek değinmeyi planlamış bulunuyorum. Böylece mevcut türeşkoşumlara (transkripsiyonlara) vereceğim eklemelerin eskiden okunmuş sözcükleri bozmayacağını fakat daha çok sözcük okuması yapılmasını sağlayacağını söyleyebilirim. Bunları sadece söz ile söylemenin bir değeri yoktur. Ancak ortaya eksikleri tamamlanmış bir abc-türeşkoşumu koyarak bilim adamlarının okuduğuna nazaran daha çok sayıda sözcük okuması yapmanın bir değeri vardır. Böyle yapılan bir dil bilimi çalışması bir önceki yanlış veya eksik bilinen bilgiyi tarihin tozlu raflarına göndermelidir. Ancak pratikte böyle olmuyor. Yeni bilgi matematik ve fizik gibi ölçülebilir alanlarda değilse, (yani dil bilimi gibi bir alanda ileri sürülmüşse) doğruları yazmak genellikle fazla bir şey ifade etmiyor. Buna karşın, çoğunluğun yarattığı gizli baskı ortamı azınlık fikir ve bulguları özgürce açıklamak isteyebilecekleri çoğunlukla baskılıyor.

Bilim şu an Sümer dili hakkında ortaya attığım bu iddiaları elbette ciddiye almayacaktır çünkü akademilerde bu işi doğru temeller üzerinde bina ettiklerini sanmaktalar. Bilim insanlarının makalelerini sorgulamadan okuyan insanlar yazılanların tamamına inanmaktadırlar. Özellikle makaleleri yazanlar profesör, doçent gibi unvanlar taşıyorlarsa yazılanlar kesin doğrudur düşüncesi ile sorgulamaksızın ve kanıtları çoğu zaman gereğince irdelemeksizin çoğunlukla kabul görmektedir. Bu durumun örnekleri pek çoktur ve dil bilimi alanında yanıltıcı ve tutarsız makaleler kullanılarak milyonlarca insan arasında tarihi gerçekleri farklı gösterecek şekilde algılar yaratılmaktadır. Örnek sadece Sümer uygarlığı yazıları için geçerli değildir. Eti uygarlığı yazıları da tutarsız ve yanıltıcı biçimde okunmuştur. Üstelik aynen Sümer dili gibi bir eklemeli dil olan Hitit dili de bilimsel olduğu söylenen makaleler sayesinde bir Hint Avrupa dili gibi gösterilmiştir. Sümer dilini Hint Avrupalı gösterecek bir işaret bulamadıkları için bu dilin bugün yaşayan hiçbir dil ile akraba olmadığını ileri süren yine de bu tip tutarsızlıklara yol veren dil biliminin kendisidir.

1947 yılına kadar Batıda ve Türkiye’de yayınlanmış pek çok makalede arkeolojik ve dil bilimsel kanıtlara dayanılarak Hititçe için Altay dil grubundan bir dil olduğu yazılıyordu. Bu dönemlerde yazılmış makalelerde çok sayıda alfabe türeşkoşumları verildiğini görüyoruz.

1947 Yılında Anadolu’da yaptığı arkeolojik kazılarda Hititçe yanı sıra Fenike dilinde yazılmış metinleri bir arada bulduğunu ve bunları birbirine eşleyerek Hitit dilini de okuduğunu ileri süren Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert, bu konuda bir makale yazdıktan sonra bilim çevrelerinde Hitit/Eti dili okundu algısı yaratıldı. Daha sonraki yıllarda bu alanlarda yapılan çalışmalar yaratılan bu algıyı temel alarak neredeyse şartlı güdümlü şekilde Hint Avrupa dillerini, bu eski dilleri okuma çalışmasının ölçüm anahtarı olarak merkeze aldı.

Buna göre ve bu tarihten sonra Hitit dili bir Hint Avrupa dili olarak anılmaya başlandı. Bu dilin eldeki bulgular ile bir Hint Avrupa dili olduğunun kanıtlanamayacağını fakat bu dilin bir eklemli ve muhtemelen Türk dili olduğunu söyleyen kimseler 1947 veya 1948 öncesi çoğunlukta iken bu tarihten sonra azınlığa düştüler ve bilimsel alanda Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert tarafından yayınlanan bulgular mutlak doğru olarak kabul görürken aksi görüştekiler neredeyse sözlü saldırı ve/veya alaya alma tarzı davranışlara maruz kaldılar diyebiliriz.

Akademik çevrelerde “çoğunluğun görüşünü savunmayanlar” adeta üstü kapalı şekilde psikolojik baskı görür veya aforoz edilirler ve bu sebeple farklı sonuçlara ulaşsalar bile bulgu veya görüşlerini de çoğunlukla açıklamaktan vazgeçerler. Akademilerde bu tip şeyler hiç olmaz diyenler varsa buyursun fikrini yazsın, elbette onları da ciddi ciddi okumaya çalışırız.

Dahası o günden bugüne kadar belki milyonlar ile ifade edilecek sayılarda olmakla bu profesörün makalesine atıfta bulunan dil bilimciler Hitit dilinin okunmuş olduğu ve bu dilin bir Hint Avrupa dili olduğunu defalarca yazdılar.

Milyon kişinin milyon defa yazdığı ve bilimsel olduğu algısı yaratılmış bir düşünceyi kabul etmeyip tam tersini iddia etmek, iddia sahibini epeyce yoracak bir durumdur ve bunu yapacak kişinin hem cesaretli hem de sözlü ve yazılı saldırılara açık olması gerekir. Aslında bir konu hakkındaki iddia veya tezlere karşı görüş ileri sürmek bu işin sağlıklı ilerlemesi için gereklidir fakat gerçek hayatta seviyesizce, bilgisizce kurulmuş, desteksiz ve tutarsız sözde karşı görüşlerin yanı sıra bir de saldıran ve hakaret eden bir grup ile karşı karşıya kalıyoruz.

Biz birkaç sene önce; “Voynich yazmasında Türkçe sözcükler ve cümleler var.” Diye ilk olarak duyurumuzu yaptığımız andan itibaren başlamış olan ve bugüne kadar ve halen devam etmekte olan ve neredeyse ayda birkaç defa olmakla yapılan hakaret ve edilen küfürleri okumak zorunda kalıyoruz. Böyle davranan insanların hakaret etmek için kendilerini nasıl motive ettiklerini veya hakaretlerin gerçek sebeplerini bilemiyorum ancak ırkçılık sebeplerden en az birisi olabilir diye düşünürüm.

Bunlar birer eleştiri olsa neyse, dünyanın her yerinden yağın hakaretler şeklinde sanki belli aralıkta otomatik olarak ayarlanmış gibi ve farklı dillerde farklı göndericilerden geliyor ve elbette tam tersi yorumlar da yapıldığı için bu hakaretlere rağmen sinmeden çalışacak azmi de besliyoruz.

Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert 1947 ve 1948 yılında bu sahada yaptığı çalışmalar ile ilgili muhtelif çevrelere Hitit dilinin okunduğu hakkında bilgiler veren sunumlar yaptı ve 1948 yılında “Karatepe’de Bulunan Fenike-Eti Bilinguis’leri” başlıklı makalesini yayınlattı.25 Makale hiç vakit geçirilmeden ve gerektiği gibi irdelenmeden neredeyse ışık hızına yakın bir hızda olmasa da aynı yıl kısa bir süre içinde ‘Belleten’ dergisinde hem Türkçe hem Almanca olarak yayınlandı. Yayınlanan bu makalesinde Prof. Bossert, bu çalışmasını ve yaptığı okumaları belli detayları ile açıkladı. Ona göre, Hitit halkı “çok dilli bir halktı” fakat aynı zamanda “Hint Avrupa dil ailesine mensup” dil sahibiydi. İyi de hangi dilde farklı dillerden alıntılanmamış sözcükler yok ki? Aynı mantıkla bugün yaşayan bütün dillere çok dilli yakıştırmayı yapılamaz mı? Geçmişte bilinmeyen bir alfabe ile yazılmış ve okunamamış birtakım metinlerin okunması için yapılan çalışmayı yansıtan bir makaleyi bilim dışı kılan bilimsel kıstas nedir?

Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert tarafından yazılmış bu makaleye göre, ‘Eti yazıları okundu ve Eti dili bir Hint Avrupa dilidir’ bilgisini 1948 yılından beri yaymaktalar. Sayıca on binlerle ifade edilen Eti sözcükleri tam şekilde ve hatasız okundu algısı yaratan ve bugüne kadar akademik çevrelerde referans verilen bu makalenin içeriğine sorgulayıcı bir gözlük ile bakarsanız orada neler göre bilirsiniz?

Prof. Dr. Bossert’in Türkiye’de ve Batıda defalarca yayınlanmış olan veya akademik seviyede olmakla muhtemelen günümüze kadar farklı kurumlarda yayınlanmış olan ve olasılıkla milyon üzeri makale ve

kitaplarda onun adına referans verilmiş olan bu “Karatepe’de Bulunan FenikeEti Bilinguis’leri” adlı makalesinin içeriğinde neler yazılmıştır? Bu makale ne kadar bilimseldir? Makale içerisinde bugünün dil bilimi ölçütleri ile kıyaslandığında hiçbir tutarsızlık görülmemiş midir ki, bugüne kadar ve halen bu çalışmaya referans verilmekle ‘Eti yazıları okundu’ denile bilmektedir? (Makale kaynağı burada²² gösterilmiştir. Arzu edenler açıp kendisi de okuyabilir.)

Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert makalesinde, Karatepe’de arkeolojik kazılarda çıkarıldığını belirttiği bir Fenike metninin ana hatlarında birbirine uyan üç yazılışına karşılık, Hiyeroglif Etice-sinde bir metnin iki yazılışı bulunduğu bahsediyor. Kendisinin yazdıklarından anlaşıldığı kadarı ile ilk kazıda bulunan Fenike dilindeki birinci metin (iki boğadan ibaret bir kaide üzerinde duran heykelin üzerinde bulunmaktadır ve 4 sütundan oluşmaktadır. Kendisinin “yukarı kazı alanında” diye bahsettiği yerde metnin ikinci yazılışı bulunmuş. Yani, Rosetta taşı örneğinde olduğu gibi metinler aynı taş bloğun üzerinde değil ve kazı alanları ve gün yüzüne çıkarıldıkları dönem de farklı. Yukarı kazı alanında bulunan yazı ‘Batı kapı aslanından başlayıp iki bazalt ortostat üzerine devam etmekte’. Kendisinin makalesinde belirttiğine göre bu yazıtı tam bir hale getirmek mümkün olmamış çünkü yazıt parça-parça olmuş haldeymiş ve birçok parçası da bulunamamış durumdaymış. Kendisi bu sebeple yazıtın tam bir hale getirilmesi ümidi olmadığını da makalesinin başında belirtmiş.

Bossert makalesinde yazdığına göre kendisi üçüncü bir yazıtı da ‘aşağı kazıda’ bulmuş. Kendi görüşüne göre bu kazı alanında bulunduğu yazıtın da ‘tanınmış en uzun Sami yazısı’ olduğunu belirtiyor. Üstelik bu yazıtta bozulma çok azmış ve yazıların çoğu net görünür/okunur durumdaymış. Bu arada Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert kendisi Sami dili uzmanı değil ve ekibinde de Sami dili uzmanı olup olmadığı belirtilmemiş ve kendisi uzun zamandır Sami yazısı okumaya çalışmamış olduğunu belirtmiş ancak Sami dili bilmediğini veya konu uzmanı olmadığını belirtmeyi muhtemelen unuttuğu ya da önemsememiş. Üstelik kendisi Fenike dili de bilmediğini aynı makalede yazmış. Zaten Eti dilini bilmediği de biliniyor ve kendisinin yapmaya çalıştığı mucizevî iş bildiği dil olan Almanca ve muhtemelen yarım yamalak bildiği Türkçe gibi diller ile bilmediği üç dili (veya bir ihtimal yarım yamalak bildiği Sami dilini referans alarak hiç bilmediği iki dilin yazılarını) okuma işine soyunmuş.

Üstelik, Sami alfabesine benzeterek Sami yazısı dediğinin Sami dilinde yazılmış yazı olduğunun, Fenike alfabesine benzeterek Fenikece yazısı dediğinin Fenikece olduğunun veya Eti yazısı dediği alfabe ile yazılmış metinlerin de Eti dilinde olduğunun bilimsel kanıtı kendi makalesinde yok. (Aynı zamanda kendisinden sonra bu konuyu ele alanların da makalesinde bu konuda kanıt sunulduğuna ilişkin bir bilgiye ulaşabilmiş değilim.) Bir örnek verecek olursam; Arap alfabesi ile yazılmış bir metnin Osmanlı (Farsça, Arapça, Türkçe sözler içeren karışık bir dil) olduğunu varsaymak yerine sadece Arapça olduğunu varsayarak yola çıkmak gibi, Prof. Bossert Sami alfabesi karakterleri gördüğü metinleri kendi Sami dili bilgisi ile ve Sami’ce okumaya çalışıyor olması söz konusu.

Makalede bir arkeolog olarak dil bilimi alanında ve üstelik bilmediği eski metinlerin okuması konusuna neden girişmiş olduğunu veya bu işi yapmaya yeterli bilgisinin olduğuna nasıl karar vermiş olduğunu da yazmamış.

Kendisinin makalesinde yazdığına göre bulunduğu Antik-Sami yazısında bozulma çok azmış fakat yukarı kazı alanında buldukları net okunan yazılar değilmiş ve birçok parçalara ayrılmış halde ve bazı parçaları da kayıpmış. Bu yazıtlar üzerinde çalışırken anlaşılmış ki aşağı kazı alanında bulunan Eti metinleri de tam olarak okunaklı olamıyor çünkü bu bölümdeki yazılarda da eksikler olduğu çalışmalar devam ederken anlaşılmış. Kendisinin makalesinde belirttiğine göre bu yazılar farklı yerlerden çıkmış

²² [Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert, “Karatepe’de Bulunan Fenike-Eti Bilinguis’leri”, Belleten Cilt XII Temmuz 1948 Sayı 47 , <<https://drive.google.com/file/d/0B7liBn5XLsAfRFJmOE5YNjR2aHM>>]

ve 'güz kazısı' olarak adlandırdığı kazının alanı ile diğer kazı alanının yerleştiği mekânlar birbirine de uzakmış.

Ancak profesörümüz birbirine denk metinler olduğunu düşündüğü ve bunları mukayese ederek okumayı planladığı farklı yazıların birbirine uzak dediği alanlardaki farklı kazılarda çıktığını yazmış olsa da aradaki mesafenin ya da örnek taş parçalarının toplandığı alanın çapının kaç kilometre veya 'uzak' diye ifade ettiği aradaki mesafenin kaç yüz metre olduğunu yazmamış.

Makalesinde, kendisine kazı işinde yardımcı olan kimselerden birisi olarak Dr. Franz Steinherr adını veriyor. Buna göre Dr. Steinherr kendisine Fenike yazıtlarındaki kral 'Asitawandas' adını hiyeroglif yazıda da keşfettiğini bildirmiş. Daha sonra da kendisi hiyeroglif yazılarında 'Adana' şehrinin adını hiyeroglif yazılarında "üstelik fonetik yazılışı ile" bulmuş. Kendisi bu olayı Fenike yazıtlarındaki ikinci önemli ismin tespit edilmesi olarak açıklamış. Ancak hemen ardından 'Fenike dili bana uzak' diye de aslında bu dili bilmediğini dolaylı olarak aynı makalede belirtmiş.²³

Makalede adı geçen Fenike yazıtlarından No:41-52 numarası ile kodladığı bir bölümünü ya da parçasını tefsir ederken Bay Dr. Steinherr burada bahsedilen ayrı-ayrı kazı alanlarında bulunmuş olan Hiyeroglif Eticesi metinlerindeki bir bölümün Fenike metinlerindeki başka bir bölüme "mukabil olduğuna dikkat çekmiş". Ancak makalede kendisinin bir Profesör olarak okuyamadığı metinlerin bu dilleri bilmediği bilinen talebesinin neden birbirine mukabil olduğunun düşünülmüş olduğu açıklanmamış. Üstelik talebesinin bu düşüncesine sebep olan bilimsel dayanaktan da söz edilmemiş. Sanki, Dr. Steinherr'e bu durum havadan malum olmuş gibi böyle düşüncelerini sağlayan şeyden veya bu bilgiyi ona veren bilimsel bağlantılardan ya da kıstaslardan bahsedilmemiş.

Makalede Dr. Steinherr'in Fenike dilini bilip bilmediğinden bahsedilmemiş ancak genel olarak yazılanlara bakılırsa ve Dr. Steinherr'in kendisinin asistan talebesi olması dikkate alınırsa Dr. Steinherr'da Fenike dilini, Eski-Sami dilini, bilmiyor olduğu anlaşılıyor. Ayrıca zaten kendileri dahil olmakla sahadaki hiç kimse okunmaya çalışılan Eti dilini de bilmiyor.

Yani, hem okumaya çalıştıkları dili hem de referans almaya çalıştıkları dilleri bilmeyen veya bu dillerin uzmanı olmadıkları kesin olarak bilinen iki kişinin, Rosette taş bloğundaki gibi aynı blok üzerinde bulunmamış fakat aralarında 'uzak' denilen mesafe olan ayrı-ayrı kazı yerlerinde bulunmuş olan metinleri birbirine denkleştirerek okumaya çalışmaları söz konusu.

Bu metinlerin birbirine neden mukabil düştüğünün düşünüldüğü bilgisi makalede yok fakat Profesör talebesi veya asistanı olan kişinin kişisel görüşünü doğru kabul ederek bu ayrı kazı alanlarından çıkan yazıtların birbirine mukabil düşen aynı metnin farklı dillerde ifade edilmiş hali olduğunu düşünmesi söz konusu.

Yani, talebesinin düşüncesini onunda düşünmesi söz konusu ve bu kişilerin kişisel kanıları ile farklı yerlerden çıkarılmış farklı metinlerin birbirine mukabil düştüğü düşünülerek okuma işine başlanmış.

Ancak Prof. Bossert hemen arkasından makalesinde tekrar yazmış ki, 'her iki metnin (Fenikece ve Etice metinlerin) birbirine mukabil olduğunu ortaya çıkarmak çok zor çünkü yukarı kazı alanında buldukları metnin harap, okunamaz ve eksik parçalarının olması söz konusu. Üstelik buna ilave olarak bir de meğerse binlerce yıl önce Eti yazıtlarını kazıyan/yazan Eti yazıcılarının aynı kelimeleri başka-başka işaretler ile yazmaya gayret etmeleri gibi bir durum da söz konusu olmuş-muş kendisinin bu makalesinde yazdığına göre.

²³ [Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert, "Karatepe'de Bulunan Fenike-Eti Bilinguist'leri", Belleten Cilt XII Temmuz 1948 Sayı 47 , <<https://drive.google.com/file/d/0B7liBn5XLsAfRFJmOE5YNjR2aHM>>]

Yani buradan anlıyoruz ki birden çok ve birbirinden farklı yazılan sözcükleri bu Profesör ve yardımcısı aynı tek bir kelimeye karşılık olarak eşlemekteler. Mesela duygudaşlık yapmanız için bizim çalışmamızdan örnek versek; Biz Voynich metinlerinde aynı sözcüğü iki farklı şekilde okuyorsak Türkçe sözlüğü açıp bu her iki okunuşun da anlamını o sözcükleri sözlükte bularak göstere biliyoruz. Fakat bu profesör ve onun yardımcısı farklı yazılan çok sayıda sözcüğü aynı tek bir kelimeye denk eşliyorlar. Eti yazıcıları bilseydi aradan binlerce yıl geçince Profesörün okumaya zorluk çekeceğini, aynı kelimeyi farklı-farklı yazmazlardı. Demek ki bilememişler.

Tabi bizim bundan anladığımız Profesörün bilimsel kanıtları sunmak yerine bu tip bir çıkarım yaparak mantık çelişkisi içinde bilimsel temellerinden kopuk ve bir magazin haberi havasında veya hikâye anlatır gibi bu makaleyi yazması söz konusu olmuştur. Gerçekte ise aynı kelimeyi birden çok farklı şekilde yazmışlar demek 'biz bunu okuyamadık' demenin farklı biçimde ifade edilmiş olmasıdır. Neden aynı kelime birden çok sayıda farklı şekilde yazılmış? Bu sözcüklerin aynı kelime olduğunu nasıl anlamışlar? Kelime aynı ise yazıcılar neden farklı şekilde yazmış olabilirler? Bu soruların cevabı bu yazılan makalede yok.

Yazıtlardaki isimlerin farklı yazılması söz konusu olmuş fakat binlerce yıl önce Eti yazıcıları acaba bir ismi iki farklı şekilde mi yazmışlar? Makalede yazılana göre kral 'Asitawandas' adının 5 farklı yazılışı (ya da 5 farklı yazılışı daha) varmış. Üstelik makalede belirtilene göre teferruatta birbirinden ayrı 3 farklı Fenike yazısı ve yine teferruatta birbirinden farklı 2 ayrı Eti yazısı varmış. O bahsettiği 3 tane olan yazının bu tarafta bahsettiği 2 tanenin hangilerine ve neden denk düştüğü hakkında bilgi de bu makalede yok.

Dahası, bu Eti metinlerinde bazı kelimelerde işaretlerde değişiyormuş. İşaretler değişiyorsa bunlar nasıl aynı kelime olabilir? Ya da işaret ile ses-değerleri nasıl eşlendi? Diye sormayın lütfen. Çünkü bunların cevabı yok ama aynı zamanda kazı alanında veya kazı sonrasında kendisine bu soruları soran bir talebesi veya başka bir konu uzmanı olup olmadığı hakkında bir bulgu da yok.

En iyi muhafaza edilmiş 'aşağı kazıdan' çıkan Fenike yazılarında 1400 adet civarı işaret varmış. Buna karşın makalenin başında eksik ve okunamaz durumda olduğunu not ettiği Etice metinlerin bir lügatçe ve bir de gramerin ana hatlarını çıkarmak için "yeteri derecede büyük" olduğunu yazmış. Burada kendisinin "yeterli derece büyük" dediği kavram neye yeterli veya neye karşılık ya da hangi ölçü birimine göre yeterli ya da yetersiz belli değil. Üstelik yazdığından anlaşıldığı kadarı ile en azından birbirine denk metinler olduğu düşünülen metinlerin yazı işareti sayıları da birbirine denk veya yakın değilmiş.

Dahası bu yazılandan anlaşılan, bu uzmanların daha okuyup okuyamadıklarını bile anlamadıkları bir dilin aynı anda gramerini de çıkarmaya çalışıyor olduklarıdır.

Ancak buraya kadar makalede yazılanların bana göre en heyecanlı ve enteresan yanı bunların hiç birisi değil. Hatırlarsınız Prof. Helmuth Th. Brossert makalesinin baş kısımlarında Etice metinlerin küçük parçalara ayrıldığından ve bazı parçaların da hiç bulunamadığından dolayı okunamadığından bahsetmişti! İyi ki metinler eksik diye kazı çalışmasını durdurmamışlar. Öyle yapsalar maazallah yazılar hiç okunamazdı. Makalenin devamında kendisi okunamayan boşlukları kendilerinin doldurduğunu yazmış. Yani metinler silik, çok parçalı ve üstelik çok sayıda parçası kayıp olduğundan Etice bilmeyen Sayın pek bilgili Profesörümüz Brossert ve rüyasında sözcükleri denkleştiriyor olabilecek yardımcısı kendi elleri ile okunmayan ve silik yerleri ve de eksik parçaların yarattığı boşlukları doldurarak bu metinleri okunur hale getirmiş. Okuyamadığın metini hangi bilgi veya kıstasa göre tamamladın diye de lütfen sormayın. Çünkü bu bir bilimsel makale olarak kabul edilmiş ve binlerce defa akademisyenler tarafından referans gösterilmiştir ve elbette okuyucu olarak nankör şekilde bu kadar derinden sorgulamamız gerekir.

Bu yazıyı bilimsel makale diye basan Akademiler veya kurumlar ve bu yazıyı yıllar boyu kabul etmiş olduğu anlaşılan hocalar sesini çıkarmamışsa, biz konunun derinine gitmeyelim. Yoksa akademik unvanlarımızı alır bizi de üniversitelerinden aforoz ederler. Bunu yazan bir profesör olduğu için yazılanı kabul etmenizi bekliyoruz.

Bu benim aklıma neden gelmedi bilemiyorum ancak bundan sonra okumaya çalışacağım silik yazılardaki boşlukları da ben kafama göre doldurup okuya bilirim. Üstelik Eti ya da Sümer veya Mısır yazıcıları hatalı yazdı diye düşünerek bir sözcüğün 5 ayrı yazılışı daha olduğunu da bu profesörü örnek alarak ileri sürebilirim. Gerçi bizim ekipteki çocuklar bana böyle bir şey yapmam için müsaade etmezler ama bizim Prof Bossert'in ekibinde kimse itiraz etmemişe benziyor. Üstelik bilmediği dilde, bilmediği alfabe ortadayken ne kadar bildiği bana göre tartışmalı yazı işaretlerini doldurup okunur hale getiriyor. Fenike dili bilmiyor. Eti dili bilmiyor. Yazıların eksiklerini tamamlayıp gramerini de çözmeye çalışıyor. Bana göre bilim tarihinin en kıymetli keşfi bu metot değilse bile en azından en kıymetli işlerinden birisi olmalı. Bu yaklaşımı kullanarak adeta okuyamayacağım eski yazı yok diye hissettim nedense. Teşekkürler Prof. Bossert. Bizim ekibi ikna ederek bir sonraki çalışmada dünyada okunamamış diğer metinlerin tamamını aynı yoldan ve daha kısa sürede okumaya karar vermiş bulunuyorum. Umarım ekibimi de ikna edebilirim ve bir an önce çalışmalara başlarız.

Bir duygudaşlık yapma adına kendimi farklı dil konuşulan topraklardaki bir kazıda, okumaya çalıştığım dilin kazı yaptığım o topraklara ait olmadığını peşinen kabul etmiş şekilde, bilinmeyen çivi yazısını yandaki kazı alanında bulduğum antik Çin alfabesi ile okumaya çalışan birisi olarak hayal ettim. Ancak bunu yaparken (kazı coğrafyasından uzak olsa da) iyi bildiğim Almancayı referans aldığımı hayal etmeye çalıştım. Üstelik 4 bin sene önceki Çin yazılarını yazan yazıcılar yanlışlıkla aynı şeyi 5 farklı şekilde yazmış olduğunu varsaydım ve başka Çin antik yazılarına bakarak eksik ve silik metinlerin boşluklarını doldura bilirim diye düşündüm. Dahası Akat, Sümer, Eti gibi pek çok farklı uygarlık çivi yazısı kullanmış ve metinleri okuyamıyorsam onların yazılarından hangisini referans alarak hangi bilgi ile doldurdum bilemedim. Sümer yazılarına bakıp Eti çivi yazısı eksikliğini doldurmadığıma emin olsam belki bunu deneye bilirdim diye de düşünmedim değil hani. Ancak metodun parlaklığı ve Batı dil biliminin muhteşemliği göz önündedir. Allahtan haşmetli hükümet büyüklerimiz vakti ile bu uzmanlara yetki vermiş de topraklarımızı eşeleyip buldukları ile üniversitelerimizde hocalarımızı yetiştirmişler. Alman ve İngiliz arkeologlar olmasa demek ki bizimkiler bu kıvrak zekâ gerektiren metotları akıl edemeyecekler. Ari Avrupa ırkının üstünlüğünden bilgi kapmaya çalışanlar, mutlu şekilde bilinçlenerek işi bunlar sayesinde görmüşlerdir herhalde.

Profesör Bossert aynı makalede Eti yazı sisteminde aynı sözcüğü farklı işaretler ile yazdıklarını bildirmişti ve bazı aynı yazılan sözcüklerin de son ve ön ek olduğunu öngördüğü kısımların farklı yazıldığını da belirtmişti. Yani bir sözcüğün sadece ön veya son parçasındaki bir değişik yazım nasıl olsa aynı anlama gelecektir elbette belki de eksikleri doldurmak çok güç olmamıştır. Ha öyle işaretledin ha böyle. Sonuçta anlamı değişmeyecekse elbette fark etmez. Ancak binlerce yıl önce şu dikkatsiz Eti yazıcıları neden aynı anlama geldiğini profesörümüzün söylediği sözcükleri farklı yazmışlar konusuna tekrar girmeyelim. Çünkü bu konuyu da bu görsel bulmacanın içine katarak eksikleri nasıl doldurdukları konusunda daha fazla kafa karışıklığı yaşamak istemiyorum açıkçası. Fakat makalede yazan bu detay sözcüklerin ön ve son eklerinin çıkarılarak kök kabul edilen orta kısımları üzerinden referansla bir çeviri yapıldığını bildiriyor. İyi ama okumayı bilmediği dilin belli sözcüklerinin belki de baş kısmı kök sözcüktür. Bu şekilde bir kişisel görüşe dayalı yol izleyerek sözcüklerde ön ve son ek olarak varsayılan yerlerinin atması işinin neden ve nasıl yapıldığı hakkında başka hiçbir örneklendirme veya detaylar bu makalede yok. O zaman bu işin de hangi kıstaslara göre yapıldığını nereden bileceğiz?

Bu farklı dillerdeki farklı yazı işaretleri ile yazılmış farklı sözcük sayısına sahip metinlerin her ikisinin ya da üçünün birbirine tekabül ettirilmesi işini nasıl yaptığını anlatırken Sayın Profesörümüz açıkça “fikrimce” ifadesini kullanmış. “Fikrimce” mi? Biz de kendi fikirlerimize referans vererek makaleye başlayıp yine aynı şekilde kendi görüşlerimize göre tamamlasak ne denilirdi bilmem. Ancak sonucun Türkçe değil “Hint Ari” dilinde olduğunu açıklasak acaba sıkıntı olur muydu? Görünüşe bakılırsa zamanında Bossert’in ekibinde bu çalışmanın yapılması sırasında takip edilen metotları ve kişisel görüşlere göre işin yönlendirilmesi ile ilgili bu detayları da eleştiren de olmamış.

Prof. Bossert’in rahmete intikalinden sonra akademik çevrelerden ve araştırmacılar arasından bu yazılanlara aynı tutarsızlıklara işaret ederek (benden önce olmakla ve üstelik daha çok bilgi ve belge göstererek) itiraz etmiş olan kişi araştırmacı yazar Sayın Cengiz Özakıncı’dır. Sayın Özakıncı kendisi sadece bu makaledeki tutarsızlıklara itiraz etmekle kalmamış, ilaveten çok sayıda kanıt gösteren ve Eti yazılarının eklemli bir Türk dili olduğuna işaret eden çalışmalardan da bahsetmiştir.²⁴ Üstelik Sayın Özakıncı, Profesör Bossert’e düğümü çözmekte yardımcımasının bir rüyasının yardımcı olmuş olabileceği bilgisini de sunmuştur.

Prof. Dr. Bossert makalesinin devamında incelediği yazının adeta yapısal kuruluşuna atıf yapar bir itiraf gibi şu tümceleri yazmıştır; -

“Şu nokta hiç şüphe götürmez ki, bütün Eti ve Fenike cümleleri karşı-karşıya tutulabilir, fakat cümlelerin kısımlarındaki sıra bir Sami dilinde, bir Hint Avrupa dilindekinden büsbütün başkadır. Bunun için üçüncü satırda, Fenike kelimelerinin yalnız sırasını değiştirmek değil, Eti mukabilleri ile karşılaştırabilmek için ön ve son ekleri de ayırmak hâsıl olmuştu.”

Bundan anladığımız sözcükleri önden sondan kırpma ihtiyacı ve bunların cümle içindeki sırasını/yerini de belli olmayan veya makalede açıklanmamış bir kıstasa göre değiştirme ihtiyacı duyulmuş. Yapısal olarak (kendi tabiri ile, ‘cümle kısımlarındaki sıra’ ne Fenike ne de Hint Avrupa dillerine uymuyormuş. Fakat cümle yapısının Hint Avrupa dillerine ve Sami diline uymadığını anlamış olmasına karşın; “Acaba bunun sebebi bu dilin Hint Avrupa dili olmaması olabilir mi?” Diye düşünmemiş. Fakat ısrarla Hint Avrupa dilleri ve Sami dilini referans almaya devam ederek, kıstası belirsiz tasarruflar ile boşlukları kendi eliyle doldurarak bu metinleri birleştirmiş ve “okumuş”.

Kendisi bütün bu tutarsızlıklardan sonra, (aynı sayfada yazdığı dil bilimsel detayları) kanıtları sunarak desteklemek yerine, yine kendi fikri ile desteklemiş ve makalesinde bu bölümde *“önemli hatalara düştüğümü sanmıyorum”* yazmış. Kendi yazdığını kendi fikri ile destekler nitelikteki bu makalede diğer bir itiraf zaten bu cümlenin ta kendisidir. Bu cümle *“bazı hatalara düşmüş olabilirim ancak bunların önemli olduğunu düşünmüyorum”* demektir.

Bu makalede zaten yapılanları açıkça yazmış ve bilimsel olduğunu düşündüğümüz uygulaması özetle şu şekildedir.

1-) Kendi ana dili ile ilgisi olmayan ve tamamen anlamadığı iki dili tam olarak bilmediği bir üçüncü dilin yardımı ile birbirine eşlemeye çalışıyor. Ancak bu metinler aynı bir taş blok veya kaidenin üstünde veya aynı kazı çukurunda bulunmuş değil. Her birisinin hangi derinlikte hangi tarih katmanında bulunduğu yazılmamış. Metinlerden birisi ‘A’ kazı alanında ve diğeri oraya belli bir uzaklıkta olan ‘B’ kazı alanından çıkmış . Bu yazıları (sanki Rosetta taşı üzerindeki yazıları okuyormuş algısı yaratarak) okumayı bilimsel olarak hangi zeminde bağdaştırdığı da belirsiz. Bu alanlar için ‘aşağı-kazı alanı’ ve ‘yukarı-kazı alanı’ ibaresi kullanıldığına göre alanlar arasında zemin-kodu yükselti farkı

²⁴ [Türk Tarih Tezlerinde Hititler, ‘Tarihin Bilinmeyen Yüzü’, Başkent TV, <<https://youtu.be/aWq7wT5FvmA>> & “Anadolu’nun ilk yerlisi Indo-Avrupalılardır tezini çürüten belgeler” <<https://www.youtube.com/watch?v=IE347jb-JXl>>]

da var. Arada mesafe de olduğuna göre bunların neye göre birbirinin karşılığı olan denk metinler olduğunu düşündükleri hakkında hiçbir bilimsel ipucu makalede yok. Aynı renk taşı toplamak metinlerin birbirinin dengi olduğu bilgisi vermez, sadece ve sadece geçmişte aynı cins taş üzerine yazıların yazılmasının tercih edildiği bilgisini verebilir. Bunun muhtemelen fiziksel veya geçmişte yazı yazma uygulamaları ile ilgili sebepleri olabilir. Bilimsel karşılaştırmayı ortaya koymadığımız takdirde nereden bile biliriz ki bu metinler birbirinin karşılığıdır? Yani bu noktada bu metinler arasındaki denkleğin/örtüşmenin tam olarak neye göre düşünüldüğü ve sağlandığı belirsiz.

2-) Bu dillerin gramerini bilmiyor ve okuduğunu sandıkları sözcüklerin bazılarının aynı anlama geldiğini söylüyor ve vakti ile bu metinleri yazan Eti yazıcılarından adeta şikâyet eder dil kullanıyor. Eti yazıcılarının bir kişi adını aynı metinlerin içinde neden en az 5 farklı şekilde yazmış olduklarına dair veya bu durumun Eti kültüründe başka örneği olup olmadığına dair, ya da bu farklı yazılan sözcüklerin aynı anlamda olduğunu kanıtlayacak olan bulgular nelerdir açıklanmamış. Yani bunların tamamı kişisel çıkarımlara dayalı olarak yazılmış durumdadır.

3-) Bazı hatalar yapmış olduğunun farkında ancak bunların önemsiz hatalar olduğunu düşünüyor. Fakat makaleyi okuyacak olanlara bu konularda hiçbir detaydan bahsetmiyor. Belki de önemsiz görünen veya değersiz sanılan hatalar gerçekte küçük hatalar değildir. Küçük veya büyük ya da önemli veya önemsiz hata ölçütü nedir? Makalede bu detayların ve ölçütlerin belirsiz olduğu görülüyor.

4-) Karşılaştırdığı ve denkleştirmeye çalıştığı yazılardan birisi küçük parçaların birleştirilmesi ile oluşturulmuş ve arada bulunamamış kayıp parçalar olması sebebi ile eksikler var ve okunmaz halde. Bu durumdaki okunamayan ve kendisinin bilmediği dildeki yazıların okunması için aradaki boşlukları kendi kafasına göre dolduruyor ve bu işlemi yaparken izlediği yoldan bahsetmiyor. Yani metodu belli değil. Böyle bir metot elbette bilimsel de değil, fakat sadece kişisel çıkarımları ile okunamayan boşlukları doldurup tarihi yazılara kendi eli ile eklemeler yaparak müdahale ediyor. Bu müdahaleleri hangi bilgi birikimi, hangi mukayese metodu kullanımı veya hangi ölçütleri kıstas olarak yaptığı belirsiz. Metinlerin müdahale ile doldurulan yerleri, doldurmadan evvelki ve son halini gösterir fotoğraflar ortada yok. Bu durumda gelecekte, Prof. Bossert tarafından yapılmış bu işin doğruluğunu kontrol etmek de imkânsız hale getirilmiştir. Bir anlamda tarihi metinler büyük olasılıkla sakatlanmış durumdadır. Yani elle doldurulan kısımlar nereler idi? Yazıtların yüzde kaçını elle dolduruldu? Kendisinden sonra, belki eksikler yanlış dolduruldu bir de biz kontrol edelim diyecek başka bir bilim adamı olsa yapılan çalışmayı doğrulama şansı dahi olmayacaktır.

(Kültür bakanlığımıza buradan duyurmak isteriz ki, bu Prof. tarafından sahada yapılan montaj işinin tarihi gerçeklere uygun yapılmış olması şansı matematiksel olarak imkânsız noktasına yakındır. Bu sebeple turistler bu işlerin sergilendiği alanı gezerken; "bunların okunduğunu düşünenler çoğunluktadır ancak işi yapanın makalesi şuradaki camekânda her dilde olmakla asıldı bir de kendiniz okuyup karar verin" derlerse turistleri yanıltmamış olurlar.)

5-) Tarihi anlaşmalar, hukuki metinler, edebi veya şiirsel dizeler yazılırken, dünya üzerindeki pek çok dilde özne ve yüklem tümce içerisindeki yerini yazar istediği gibi kırabilir. Metin yazarları mutlaka ama mutlaka yazdıkları bütün tümceleri aynı sıralama ile yazar diyemeyiz. Bossert ve arkeolog öğrencileri, denk geldiğini düşündükleri iki ya da üç farklı metni alt alta yazıyor. Metinlerin sağdan sola veya soldan sağa okunması dahil hiçbir bulguya kanıtlar üzerinden işaret etmeden ve üstelik SOV gibi cümle yapısını da bilmeden ve bahsetmeden (ya da kanıtlamadan) sözcüklerin yerlerini değiştiriyor, sözcük-eki olduğunu düşündükleri kısımları kafasına göre çıkarıyor ve her tür müdahaleyi yaptıktan sonra eksiklerini kendi eli ile ekleyerek tamamladığı bilmeceyi sözde okuyor/çözüyor. Bu arada karşılaştırdığı cümlelerin öznesi başta mı? Yüklemi sonda mı? Belli değil! Yani iki farklı metni hangi bilimsel kıstaslara göre alt alta dizip, kırıp attığı ve kelimelerin yerini neye göre değiştirdiği

belirsiz. SOV sıralamalarının nasıl olduğunu karşılaştırmaya/denkletirmeye çalıştığı her iki metinde de bilmediğine göre, “bu kelime karşıdakinin muadilidir” deme şansını nasıl elde ettiği de bilinmiyor. Yapılan müdahalelerin ve hangi halde sözcüklerin yer değiştirilerek diğer metne denklediğinin kıstasları belli değil. Bu durumda mesela bir metnin ‘öznesini’ diğer metindeki ‘yüklem’ ile eşlememiş olduklarının bilimsel kanıtı nedir?

6-) Kendisi gramerini anlamadığı ve okuyamadığı Eti metinlerinde “preverb ile fiil daima aynıdır” çıkarımını yapmış. Ancak bu çıkarımın yapılmasını gerektiren dil bilimsel kanıtı sunmamış ve cümlelerdeki fiilleri nasıl tespit ettikleri ile ilgili bir detay da yok. Öyle ya, sözcükleri eklerinden metodu belli olmayan şekilde temizledikten sonra eki olmayan sözcük ortası ya da başının fiil olduğunu nasıl anlamış? İngiliz dilli insanlar şöyle bir duygudaşlık yapsınlar; “Bu-günden bin yıl sonra bir kazıda sizin not defteriniz farklı bir kültürün insanı tarafından bulursa ve üzerindeki dili bilmediği için ve yazıların eksikliği sebebi ile okuyamayan birisi sözcüklerin başını sonunu atsa mesela ‘-ing’ takısı atmak dahil sözcükleri hem baştan hem sondan kırpsa, hangi sözcüğün isim hangisinin sıfat ve hangisinin fiil olduğunu nasıl anlayacak?” Makalede işte bu işlemin de nasıl ve hangi kanıtla yaslanarak yapıldığını açıklayan bilimsel bir bölüm bulunmuyor. Bu sebeple “preverb ile fiil daima aynıdır” demeden önce vermesi gereken ve dil bilimsel kanıt sayılacak detaylar ortada yok fakat bu konuda da sadece kişisel fikir ortada.

7-) Bilimsel metodu ortada olmadığı halde, ölçme kıstasları ve bilgisi de yokken iki farklı kazı yerinde bulunan birbirinden farklı yazıları birbirine denk düşürerek okuma çabası vardır. Bu amaçla kelimelere ve cümle yapısına yapılan bunca müdahaleden sonra kendisinin makalede yazdığından anlıyoruz ki, okunamayan metinleri birbirine denkleştirdiğini söylerken meğerse denkleştirdik dediği “Eti yazısının Fenike yazısı ile bütün teferruatta takip etmediğini”, yani teferruatta tam bir örtüşme olmadığı anlamında bir açıklamada bulunmuş. Yani bu kadar müdahaleye rağmen denkleştirdiği söylenen farklı metinler meğerse bütün teferruatta denkleşmemiş. İyi ama bilmediği dilde sözcükleri baştan sondan kırıp ve gerektiğinde yerlerini değiştirerek denkleme çalışmış olmasına karşın, teferruat diye gördüğü kısımların gerçekte teferruat olduğunu nasıl anlamış? Eti yazıcıları binlerce yıl önce bin bir zahmet ile 1400 işaretlik yazı ile ölçülebilecek metinleri satır-sütun yazdırsa bunlarda tarihi olaylar yerine metinlerin bir kısmında gereksiz teferruat mı yazmışlar? Yazıların oran olarak birbirinden kaç kelimelik fazlası veya eksikliği var ve hangi metnin neresi teferruat neresi esas örtüşen ve önemli kısmı belli değil. Sonuçta da örtüştü denilen denkleşti denilen metinler meğere tam örtüşmemiş.

8-) Kendisi bilimsel olduğunu düşündüğü söylediği bu seviyedeki tutarsızlıklar ve şahsi fikirler ile dolu ancak bilimsel metodların, kıstasların ve kanıtların ortada olmadığı bu makalede, “araştırmalarının ilk merhalesinde çok üzüldüğünü” de not etmiş. Farklı metinlerin birbirine denklenmesi işleminin nasıl yapıldığı ile ilgili hiç bir görsel kıstas da sunmayan bu araştırmalarının son merhalesinden yazar “alınan sonuçtan mutlu olduğu” bilgisini de veriyor. Ancak bir bilim adamının makalesine yerleştirdiği ve onun mutlu olup olmadığı veya kendisinin ikna olup olmadığı gibi kişisel görüşlerinin bir bilimsel kanıt ya da kıstas olmayacağını bilmesi gerekirdi. Diyelim ki kendisi makalede bilimsel ölçütleri koymak ve kanıtları görseller ile destekleyerek göstermek yerine kişisel görüşlerini referans olarak gösterdi, bu durumda böyle bir makaleyi hiç bir akademik kurumun dikkate almaması gerekiyordu. Fakat durum böyle olmamış ve makalenin yayınlandığı ilk günden beri bu makale sayesinde (öyle ki aynı konudaki benzeri makaleler de hemen hemen aynı durumdadır) böylece Hitit dilinin “bir Hint Avrupa dili olduğu” ilan edilmiş oldu. Üstelik kendisinin bütün makale boyunca yazmış olduğu en önemli ve çarpıcı notu kendisinin “ETİ metinlerinin bir transkripsiyonunu vermekten çok uzak bir noktada olduğunu” yazmış olmasıdır. Kendisi makalede “bu sebepler ile bir transkripsiyon veremeyeceğini” yazıyor.

Düşüne biliyor musunuz? Bu tip eski yazıtları birbirine denkleme konusunda en önemli bilimsel anahtar olan transkripsiyon gösterilmesi gibi bir kontrol ölçütü bu makalede yok.

Bir transkripsiyon (türeşkoşum) anahtarı yok ise yapılan işin doğru yapıp yapılmadığı nasıl anlaşılacak? Kendisi transkripsiyon vermektten çok uzak olduklarını yazmış. Bir transkripsiyon verilmeyecekse içerisinde on binler ile ifade edilen Eti sözcükleri olduğu bilinen Eti uygarlığının kalan metinlerinin okunmasında aynı işaretin aynı ses değeri ile okunması mümkün olmuş mudur? Ya da sayıca on binler ile ifade edilen sözcükleri bir kenara bırakalım, aynı kazı alanında çıkan ve incelenen 1400 işarete denk olduğu düşünölen kısmın geriye kalan okunmamış bölümündeki aynı işaretlerin aynı ses değeri ile okunması mümkün olmuş mudur? Bu okumalar yapıldı ise, okumaların anagram veya hatalı olup olmadığını, (bilim adamlarının kişisel görüşleri dışında) kanıtlayan deliller nelerdir? Binler ile ifade edilen ve aynı alandan çıkarılmış Eti yazı malzemesinden toplamda 30 veya 40 adet kadar sözcüğün oluşturduğu birkaç tümceyi "olmakla", Eti uygarlığının geride kalan, on binler ile ifade edilen sayıdaki sözcüklüklerini ve binlerce tümceden olan yazı kalıntılarını okumak mümkün olmuş mu?

Kurumlar bu çalışmayı yayınlamış olduğuna göre ve çok sayıda akademik makalede referans olarak gösterilen bir makale olarak belli oranda veya tamamen kabul gördüğü anlaşılan bu makalenin elle tutulur bilimsel yanı neresidir? Bu yazıyı "doğru sonuçları göstermiş olan akademik seviyede bir yazı" olarak kabul etmiş olanlar neden Voynich yazması hakkında gönderdiğimiz yazıya istinaden bize dönüş yapmıyorlar? Türk Dil Kurumuna, birçok defa olmakla, okuduğumuz bu 1453 yılı öncesi yazmada Türkçe sözcükler ve tümcelerin varlığı hakkında konuyu haber veren yazıları yaklaşık üç sene boyunca gönderdim. Kendilerine detaylı bilgi vermek istediğimizi ileterek bizimle irtibata geçmelerini istedim fakat tek bir geri dönüş olmadı. Bu durumda, bizim çalışmamızla ilgilenmeyen TDK acaba Hint Avrupa dillerine pek hevesli siyasetini değıştirdi mi? Bakın burada çalışmalarından örnekler verdiğimiz profesörleri vakti ile el üstünde tutmuş olduğunuza dair pek çok işaret var. Bunların çalışmalarından haber veren yayınları 'belleten' de yayınlayıp akademilere ve talebelere epeyce belletmişsiniz diye düşünmemizi sağlayan sebepler ortadadır. Bugün de (2019/2020 yılında) "Türk diline küskün bir TDK yönetimi var" diyerek bu ilgisizliğinizi yorumlamamız mümkün mü? Diyelim ki yaptığımız çalışmaların hatalı olduğu öngörüsüne sahipsiniz. Bilimsel şüphecilik adına içinizde küçük de olsa kaygı ve bilinmeyen merak hissi var mı? Bu hisler içinizde yoksa, Türk dili ve kültürü adına çalıştığınızı söylemek ya da bilimsel şüpheciliğe sahip olduğunuzdan bahsetmek nasıl mümkün olabilir?

Bilimden mantıksal yargıyı ve şüpheciliğı çıkaramayız. Bir bilimin ya da akademinin Prof. Bossert'in makalesini kabul etmesi veya bir akademisyenin bunu ciddiye alarak bu makaleye ve yazarın kendisine referans vermesi, bunu yapanların mantığı ve bilimsel alanı tamamen terk ettikleri anlamına gelecektir. Bu sebeple geçmişte bu makaleleri ciddiye alıp yayınlayanları ve o günden sonra bu makaleye kendi bilimsel makalesinde destekleyici unsurmuş gibi referans verenleri kınamak gerekir.

"Hitit dili eklemli bir Türk dilidir" anlamında sonucunu ilan etmiş olan çok sayıda önceki makalelerin (arkeolojik kanıtları da sunarak ilan ettiğı mevcut sonuçların) yanlış olduğunu göstermek gerekmez mi? Prof. Bossert tarafından 'bu algı operasyonu uyduruk makale' yazılmış olabilir, ancak, bu adama akademilerimizde ve arkeoloji alanlarımızda neden görev verilmiş ya da yazdıkları neden tez elden 'belleten' de yayınlanmış? Bu yayından sonra yaratılan algı operasyonu Hitit diline bakışı ve bu dilin çözülmesi için yapılacak sonraki dönem çalışmaları hangi psikoloji ile yönlendirmiş olabilir?

Bilimsel kanıtları göstererek farklı bir sonuç ilan etmiş olanlar varken, bunlara değinmeden veya bunları çürüten bulguları ortaya sermeden, yeni tezleri de kanıtlar olmaksızın sunarak gerçek bir bilimsel ilerleme sağlanabilir mi?

Prof. Dr. Helmuth Th. Brossert yazdığı bu makalede, kişisel görüşler dışında metodu anlayamayan ve kanıtları olmayan ölçütleri belirsiz bir durum var ve bilim çevrelerinden kendisine “Hitit yazılarını okuyamadın kusura bakma” diyen olmamış görünüyor. Acaba TDK uzmanlarına göre bunun sebebi ne olabilir?

Transkripsiyon yoksa Prof. Dr. Helmuth Th. Brossert tarafından tarihi yazıtlara yapılan bu kadar müdahaleden ve bilimsel metodu net olmayan bir makaleden sonra sözcüklerin anagrama sapılarak okunmadığını nasıl anlayacağız? Neden yapılan bu işlemlerin transkripsiyonu makaleye eklenmemiştir? Bilim neden aynı işareti aynı ses değerleri ile okumuyor ve farklı yazılan çok sayıda sözcüğün aynı anlama geldiğini söyleye biliyor? Bu antik dillerin sözcüklerinin hangi bölümü ek hangi bölümü kök olduğu hangi kıstaslara göre belirlenmiş? Her tür müdahaleyi yaparak, Hint Avrupa dillerine denkleme gayreti yerine eklemli Turani dillere bağlama gayreti ile aynı yöntemler izlense idi, sonuç farklı çıkmayacak mıydı? Hangi akıllı dil bilimci hangi kafa ile bunu iddia edebilir?

Prof. Dr. Helmuth Th. Bossert bu makalesinde farklı yerlerde farklı fiziksel parçalar üzerinde bulunmuş farklı dillerdeki yazıtların birbirine anlamca denk olduğu şahsi düşüncesinden hareket ile toplam olarak birkaç kısa cümleden ibaret yazılar okumuş olduğunu ileri sürmüştür. Gerçekte ise bu cümlelerin tamamında toplam olarak (Fenike sözcük karşılıklarından anlaşıldığı kadarı ile) yaklaşık 40 kadar farklı sözcük söz konusu. Bu cümlelerde ‘at at’, ‘kalkan kalkan’, ‘ordu ordu’ gibi sözcük tekrarları geçiyor. Bu tip sözcük tekrarları Turanî ortak kökten olan eklemli dillerde sıklıkla ve sayıca çok çeşitlilik içerisinde görülür. Çünkü atalarımız çoğul ifadesi olarak muhtelif sözcük eklerinin yanı sıra sözcüklerin ikili tekrarlarını da kullanmışlardır. Bu sebeple neredeyse her sözcüğün ikili tekrarı bunların yazılarında görülebilirdi.

İkili tekrarlar bugünkü ve eski Hint Avrupa dillerinde de bulunmaktadır diyenler olabilir. Ancak bunların çeşitlilikte sayıca çokluğu ve metinler içerisindeki sıklığı hiçbir zaman eklemli Turani kök dillerdeki sayısına ve sıklığına kıyas kabul edecek çoklukta olmazlar. Turanî kök dilden ayrılmış pek çok dilde ‘ordu ordu’ yazıldığında bu ‘ordular’, ‘at at’ yazıldığında bu ‘atlar’, ‘kalkan kalkan’ yazıldığında ise bu ifade ‘kalkanlar’ anlamına gelmekteydi. Adamın okuduğu yaklaşık 40 sözcüğün içinde 3 farklı ikili tekrar geçiyor. Eti ve Sümer yazıtlarında ikili tekrarların çeşitliliği ve sayıca çokluğu zaten bilinmektedir.

Muhtemelen Prof. Dr. Helmuth Brossert aynen birbirine denkleme çalıştığı bu dilleri bilmediği gibi, geçmiş eklemli dillerden herhangi birinin hakkında da kapsamlı fikir sahibi değildi. Metinlerdeki ikili tekrarların sıklığını oransal olarak mukayese etse zaten sırf buradan bile eklemli bir dile bakıyor olabileceğini bir ihtimal olarak düşünmeliydi. Üstelik okuduğu bu tekrarlara doğru anlamları da vermemişti çünkü yaptığı uyduruk ve anagram işler ile bilim adına bir şey yazılmaz ancak bolca film senaryosu yazılabilir ya da algı operasyonu yapılabilir. Geçmişin Batılı algı operasyonlarına bizim memleketin ekmeğini yemiş yerli Batılıların da çanak tuttuğu açıktır. Bugün durum değişti mi?

Dilde ikili ve çoklu sözcük tekrarları konusunda daha fazla bilgi vermemizde fayda vardır. Diyebiliriz ki, eski ve bilinmeyen bir alfabe ile yazılmış bir yazının içinde bu tekrarları sayıca çok ve çeşitli ya da metin içlerinde sıklıkla kullanılması söz konusu ise bir Hint Avrupa dili yazısına bakıyor olma ihtimaliniz sıfıra yakındır. Bilinmeyen bir dilin Türk dili veya eklemli Ön-Türk ya da Turani dillerden birisi olup olmadığını gösteren veya Hint Avrupa kökten denilen diller ile incelenen metinlerin bağı olup olmadığını gösteren en güçlü ve önemli göstergelerden birisi ikili ve çoklu tekrarların sıklığı ve sayısal çokluğu ile çeşitliliğidir. Bu sebeple bu noktada, ikili ve çoklu tekrarlar hakkında bazı ek bilgiler vermekte fayda görürüm.

Öyle ki, Türk dilindeki ikilemeler (ikili tekrarları) ve çoklu tekrarları Hint Avrupa dillerindeki ile karşılaştıran araştırmacılar olmuştur. Yani ikili tekrarların sayıca çokluğu, metinlerdeki sıklığı veya

zenginliği konusuna tek dikkat çeken kişi ben değilim. Türkçe, Korece, Japonca, Moğolca gibi eklemli dillerde muhtelif ikili tekrar kuruluşları görölmektedir. Hint Avrupa dillerinde de az sayıda da olsa ikili tekrarlar vardır fakat yapısal çeşitlilik ve sayısal çokluk bakımından eklemli dillerde tekrarlar açık ara daha çok sayıda ve çeşitlilikte görölmektedir.

Eski Ön-Türk dillerinde bir sözcüğün çoğulunu yapmak için o sözcüğün ikili tekrarının ifade edildiğini biliyoruz. Bu yapı muhtemelen bir çoğul eki yaratılmadan önce dilin doğduğu en erken dönemlere kadar gidiyor olmalıdır. Bir sözü iki defa tekrar ederek o sözcüğün çoğulunu yapmak insanın basit ve düz mantığını kullanarak dilde yaptığı en eski üretimlerden birisi olmalıdır. Bu sebeple dilde sözcükleri çoğul yapan veya aktarılan sözcüğün etkisini arttıran ikili tekrarlar kullanmak muhtemelen en azından 12 bin yıl kadar eski bir buluştur. En az 10 bin ila 35 bin yaşında olduğu tahmin edilen tanımgâ (tamga) işaret tekrarları Anadolu'da ve Orta Asya'da kayaların veya dikili taşların üzerinde çok miktarda görölmektedir. Göbekli tepe kazı alanındaki bulguların arasında da bu tanımgâ yazı işaretlerinden bazıları vardır, fakat arkeologlar bu işaretlerin kemer gibi aksesuar veya giysi unsurları olarak yapılmış olduğunu düşünmektedirler.

Sümer öncesi ve sonrası Ön-Türk dillerinin ikili tekrarları sadece bir sözcüğün çoğulunu yapmak için de kullanılmazdı diye düşünebiliriz. Bugün sözcüklerin ikili tekrarlarını kurma amacımız onları çoğul yapmak değildir. Fakat elbette ikileme ve sözcük tekrar gruplarını kullanmanın farklı maksatları hem geçmişte vardı hem de bugün görölmektedir.

'*Mantiken, çoğul yapıcı ikilemeler bir dilin en eski kök dillerden birisi olduğuna işaretlerden biridir*'. Bu durum ve ikilemeleri yaratmaktaki amaçsal ve yapısal çeşitlilik ayrıca bir dilin köklölüğü kadar zenginliğini de gösteren bir unsurdur. Türk dilinin gelişimi içerisinde çoğu kalıplaşmış şekiller halini alan ikilemeler, muhtemelen bugün tahmin edilebileceğinden daha uzun zaman dilimi içinde gelişmesini ve evrilmesini sürdürmektedir. Bu sebeple bir dilde bu unsurların olması o dilin eskiliğini ve zenginliğini ortaya koymaktadır, fakat bir dilde bu unsurlar yok ise veya daha az çeşitlilikte görölüyorsa, o diller muhtemelen yakın dönem dilleri olarak tanımlanabilirler.

İkilemelerin aynı sözcüğün ikili tekrarı ile kurulması dışında ikiden çok sözcüğün bir araya gelerek tekrarlar oluşturduğu yapıya da ikileme veya çoklu tekrar grupları denilebilir. İkilemeler, aynı kelimenin tekrarı ile veya yakın anlamlı kelimelerin tekrarı ile kurulabileceği gibi, zıt anlamlı kelimelerle de kurulabilirler. Bazı durumlarda da aynı sözcüğün ön sesinin değiştirilmesi ile kurulan tekrarlar da vardır. (*Sıcak sıcak, mışıl mışıl, hızlı hızlı, yüze yüze, sora sora, doğru dürüst, çoluk çocuk, irili ufaklı, eğri büğrü, ölüm kalım, halı malı, para mara, sapı mapı, topu topu, döne döne, olsa olsa, kendi kendine, kavga dövüş, takır tukur, tıklar tıklar, şingır mıngır, şakır şakır, evet evet evet, hayır hayır, ha ha ha, pırıl pırıl pıs pırıl, bıcır bıcır, güröl güröl, inim inim, dike dike, bangır bangır, car car car, vır vır vır, uçtu uçtu uçtu, koştu koştu koştu, ... gibi.*)

Türk dili Hint Avrupa kökenli denilen dilleri konuşanlar için anlaşılması oldukça güç sözcük yapıları olan bir dildir. İkilemeler yanında ikilemelerde geçen sözcüklerin genişletilmeleri yoluyla üçlemeler, dörtlemeler hatta beşlemelerle de yapılmıştır. Mesela, Yûsuf Has Hâcib tarafından XI. yüzyılda yazılmış Kutadgu Bilig adlı eserde ikileme, üçleme, dörtleme, beşleme örnekleri olduğu bilinmektedir.²⁵ Sözlü dilde beşli tekraralarda da fazlası olmakla bu sözcük tekrarlarının daha çok kullanıldığını bilmekteyiz. Mesela bütün Türk boylarında ve lehçelerinde Hücuma geçen askerlerin aynı anda ve durmaksızın tekrar ettikleri sözcükler olduğu bilinirken bunlar yazılı malzeme de de

²⁵ [Uluslararası Türkçe Edebiyat Kültür Eğitim Dergisi Sayı: 3/2 2014 s. 29-53, Türkiye (International Journal of Turkish Literature Culture Education Volume 3/2 2014 p. 29-53, Turkey), "Kutadgu Bilig'de Üçlemeler, Dörtlemeler Ve Beşlemeler", Fatma Sibel Bayraktar, <http://www.tekedergisi.com/Makaleler/918560884_3bayraktar.pdf>]

yansımasını bulmuştur. Yaklaşık 400 kadar olduğu söylenen Hint Avrupa dillerinde ortak bir kullanım şekli içinde benzeri bir örnek var mıdır bilemiyorum fakat tam dengi olabilecek yazılı örneklerine araştırmalarımda rastlamadım.

Elbette istenirse yapay bir şekilde Hint Avrupa dillerinin herhangi birisinde özellikle çoklu tekrarlar oluşturulmaya çalışılırsa bu yapılabilir. Ancak yazı dilinde ve geçmiş dillerin gerçekleşmiş doğal evrimi içinde Hint Avrupa dillerinde bunun bu dillerin doğası içinde Türk diline benzer şekilde, sayıda, sıklıkta ve çeşitlilikte gerçekleştiği yazılı örneklerde görülmez. Sözlü örneklerde de benzeri kullanımların Hint Avrupa dillerinde aynı yaygınlık, çokluk ve çeşitlilik içinde dengi örneklerin yaşamış olduğu varsayılmaz. İkilemeler bazen anlamı güçlendirmek ya da anlatım gücünü veya anlatılan konunun geniş yayılmış veya baskın olduğunu anlatmak için de kullanılır. Yani Türk dilinin ikilemelerindeki ve çoklu tekrarlarındaki çeşitlilik ve sayısal zenginliği herhangi bir Hint Avrupa dilinde göremeyeceğiniz gibi dünya üzerinde muhtemelen bu kadar çok sayıda ve zenginlikte bir başka benzeri bir başka dilde daha muhtemelen yoktur denilebilir.

Araştırmacı yazar Doğan Aksan, "*En Eski Türkçenin İzlerinde*" adlı eserinde ikileme konusunda şunları belirtmektedir: "*Dilcilikte, Yunanca terimiyle hendiadyoin (hendiadyoin 'iki ile, iki aracıyla bir') adını alan ve koca Latin yazınında ancak birkaç örneği bulunan ikilemeler Türkçenin her döneminde ve her lehçesinde büyük bir sıklıkla kullanılmış ve kullanılmaktadır. Dilimizin hem yapı hem söz dizimi hem de anlam bilimi bakımından en önemli özelliklerinden birini, bu öğeler oluşturmaktadır. Türkçedekine yakın oranda Korece'de ve bir ölçüde Japoncada karşımıza çıkan ikilemeler Hint-Avrupa dillerinde genel olarak büyük bir sayıda değildir. ...*"²⁶

Prof. Bossert ikilemelerin hangi yapıdaki dilde ne sıklıkla görüldüğünü bilmediği için çevirisini yaptığı 30 ya da 40 sözcükten ibaret birkaç cümlede bile neden bu kadar çok ikileme olduğunu anlamamış olabilir. Araştırmalarıma göre, Bossert'in ölümünden sonra da dil bilimcilerin bu konuyu incelediklerinde bu sözcük tekrarlarındaki çokluk, sıklık ve çeşitlilik durumuna gerektiği gibi dikkat çekmiş oldukları metinler ile karşılaşmadım. Bossert 'ordu ordu' gibi yazılmış çoklu ve sıklıkla görülen tekrarları Hint Avrupa dillerine nasıl bağladı veya çevirebildi diye bakarsanız, elbette kendisinin bu sözcüklerin 'ordular' olarak çevrilebileceği üzerine herhangi bir fikir sahibi dahi olmadığı görülmektedir. Netlik kazanan konu, kendisinin yazdığı bu makalenin günümüzün kaygan bilimsel makale kıstaslarına göre bile (öyle ki tam olarak belli bir kıstasın her üniversitede aynı şekilde uygulandığını söylemek hiç mümkün değildir) bilimsel bir makale sayılmaması gerektiğidir. Prof. Dr. Bossert tarafından yazılmış bu makale magazin haberi niteliğinde bolca kişisel görüşlerin açıklandığı ve bir mektup yazarak haber verir nitelikte bir yazıdır. Bu sözde bilimsel makale içerisindeki pek çok tutarsızlık yapılan okuma çalışmasının anagram veya tamamen zoraki ve uydurma okumalara dayalı olabileceği bilgisini bize vermektedir. Ancak bugün aynı konuda yazılan makaleleri çok daha fazla kanıt sunuyor ve daha tutarlı ve güçlü sanıyorsanız yanılırsınız. Halen dil bilimi alanında yazılan çok sayıda makalelerden çok çok az sayıda olanı değerli içerik taşımaktadır. Kalanları ya birbirinin farklı şekilde tekrarı ya da çöp niteliğinde işlerdir.

²⁶ - [Aksan, Doğan. "En Eski Türkçenin İzlerinde." İstanbul: Simurg Yayınları, 2000.] &

- [Kürşat Efe ve Muhammed Ali Açıkgöz. "Ahmet Bican Ercilasun'un Türk'ün Kayıp Kitabı Ulu Han Ata Romanında İkilemeler", Dede Korkut Uluslararası Türk Dili ve Edebiyatı Araştırmaları Dergisi, 8/18, s. 167-176.<http://www.dedekorkutdergisi.com/Makaleler/1608691892_Efe,%20K%C3%BCr%C5%9Fat.DOC.pdf>]

İkilemeler hakkında daha çeşitli bilgi arayanlara önerdiğimiz ilave kaynaklar;

-[Aksan, Doğan. "Türkçenin Zenginlikleri İncelikleri", Ankara: Bilgi Yayınevi, 2005a] &

-[Aktan, Bilal. "Dîvânu Lügâti't-Türk'ün Söz Varlığında Yer Alan İkilemeler". Selçuk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Dergisi, S.28, s.1-12. / 2010]

Prof. Dr. Unvanına sahip Sayın Helmuth Brossert tarafından yazılmış bu sözde bilimsel makalede gösterilen okuma örneklerinden iki farklı “cümleye” bakalım.

X. 49-55 (FENİKECE): **Ve ordu ordu üzerine yaptım Ba'al'in ve Tanrıların hatırı için.**

X. 49-55 (HİTİTÇE) : **Keza ordu ordu üzerine yaptım her şeyim Fırtına Tanrısından ötürü ve tanrılardan ötürü**

Buradan da anlaşılacağı gibi her tür zorlama müdahaleye rağmen, anlam içeriği açısından metinler birbirinin tam olarak dengi değil. Üstelik bunlar birer tam tümce bile değil.

Diğer bir (sözde) cümle örneği;

III. 12-17 (FENİKECE): **Beni Ba'al Danuna'lara baba ve ana kıldı.**

III. 12-17 (HİTİTÇE): **Beni Adanawa (Adana) şehrinin Fırtına Tanrısı ana ve baba yaptı.**

Hititçe ‘baba’ sözcüğü yazılışı ‘ata’ ve ‘ana’ sözcüğü ise ‘ana/anaşa’ sözcük-kökünden aynı ses değeri ile seslendirilmektedir diyebilirim. Yani Hititler de aynen Türkler gibi babalarına ‘ata’ analarına ‘ana’ demekteler. Bu açıklamamı kabul etmeyen dil bilimci varsa, onlara ilaveten; “Adana şehrinin adı bir isimdir ve kökeni için Hint Avrupalı demek kanıtsız boş bir laftır” diyebilirim. Okumalar bu şekilde yapılacaksa ben de ‘Adana’ adının Türk dilindeki ‘ada+ana’ sözcüklerinden oluştuğunu söyleye bilirim. Yani bilimsel diyerek yayınlayacağınız makalelerde kanıtlara değil fakat görüşlere bağlı sonuç ilanına vereceksek, bu durumda ben de benim görüşlerim gerçeklere ve akla daha yatkındır derim. Bu sözcüklere Hint Avrupa veya Ön-Türk dilleri kökenli demenin bilimsel ölçütü nedir? Hem ‘adana’ adı hem de ‘ana’ ve ‘ata’- sözcükleri Hint Avrupa kökenli değildir. Bu durumda III.12-17 cümlesinden bu sözcükleri çıktıkdan sonra kalanları Hangi Hint Avrupa dilinin sözlüğünde göstermek mümkündür? Ya da bu cümlelerin neresi Hint Avrupa dil unsurları taşıyor?

Diyelim ki bu sözcükleri Türk dili komşularından aldılar ve aynı tümcedeki kalan sözcükler “Türkçe değil”. Hani Anadolu’ya Türkler 1071 yılında gelmişti?

Araştırmacı yazar Sayın Cengiz Özakıncı (yukarıda kaynağını paylaştığımız seri ve belgelere dayalı tarih programları çerçevesinde yaptığı sunumlarında) Türk Tarih Tezlerinin bilimsel kanıtlarını göstererek Hitit dilinin de bir eklemli Türk dili olduğu hakkında sonuçlar açıklamış olan çok sayıda bilimsel çalışmaya ait örnekler sunmuştur. Kendisi Türk Tarih Tezlerine karşıt olarak ileri sürülen “sözde bilimsel görüşleri” çürüten tutarsızlıklara belgeler, kanıtlar üzerinden işaret etmiştir. Sayın Özakıncı’nın bu konuya ilişkin dile getirdiği güzel ve örnek bir soru vardır; *“Diyelim ki 10 bin üzeri Eti sözcüğünden 30 (veya 50) tanesini okudunuz ve buna dayanarak bu dilin bir Hint Avrupa dili olduğunu ve atalarınızın Anadolu’dan Avrupa’ya gitmiş olduğunu ileri sürdünüz. Bu durumda Osmanlı dilinde kullanılan sözcüklerin çoğunluğu Arapça ve Farsça sözcüklerden oluşmaktadır. Bundan bin yıl sonra Osmanlı yazılarına bakan dil bilimcilerin, bin yıl öncesinde Osmanlı döneminde İstanbul’da Araplar yaşıyor muş demesi doğru bir sonuç olarak kabul edilebilir mi?”*

Prof. Dr. Brossert yazısında bazı tarihi olaylardan bahsederek okunan metinlerde de tarihsel örtüşmeler olduğunu söylemiştir. Gerçekte ifade ettiği tarihsel örtüşmeler de tartışmaya açıktır. Üstelik yaklaşık 40 kelime ile yapılan bu tip bir anagram veya çeşitli müdahaleler uygulanarak yapılmış transkripsiyonsuz zorlama okumadan istediğiniz her sonucu çıkara bilirsiniz. Batı dil bilimi bunu sıklıkla yapmaktadır. Tarihi olayları ve yazıları yorumlayıp sonuçta bu yorumlarından arı ırkçı veya siyasi sonuçlar çıkara bilmektedirler. Metinlerinde on binlerle sözcükleri olan eski kültürlerin yazılarından 20 veya 50 kelime “okuyup” sonucunda bir irksal çıkarım yaptıkları çalışmalar pek çoktur.

Yapılan bu tip çalışmalarda ortaya bir transkripsiyon çalışması ya konulmamakta ya da konulan transkripsiyon ile aynı kültürün farklı metinlerinin tamamının okunması mümkün olmamaktadır.

Hitit kültürü ile Türk kültürü arasındaki örtüşme sadece dil bilimsel bağlamda kurulamaz. Buna ilave olarak hem arkeolojik kanıtlarda bulunan sanat ve kültür eserlerinin, Türklerin yaygın bilinen kültürü ile örtüştüğü kanıtlanmıştır hem de dil bilimsel kanıtlar gösterilmiştir. Bu konulardaki bilimsel makaleler bilimsel kanıtlar ile çürütülmeden ortaya topluca yeni bir iddia atılıyor. Buna göre dünya genelinde bir akademi ordusu hep bir ağızdan 'Hitit dili bir Hint Avrupa dilidir' diye adeta bağırırmaya başlıyor. Bilgi kirliliği gerçeklerin üzerine akademilerin eli ile çıkarılıyor ve orada tutulmaya devam ediliyor. Bazı Akademiler ve birçok akademisyen emperyalist amaçların gönüllü ya da çıkar ortağı maşası haline gelmiş durumdadır. Bunlar hep bir araya gelip bu yazı Hint Avrupa Irkına ait dese bu çıkarım tam bir bilim dışı ve mantık dışı saçmalık olacaktır.

Gerçekte bilim aynı durumdaki iki örnek için iki farklı sonuç açıklayamaz. Atatürk döneminde Meksika'ya resmi görev ile gönderilen Sayın Tahsin Mayatepek, Astek ve Maya dilleri ile Türk dili arasında yüzlerle ifade edilen sayıda ortak sözcük tespit etti ve makaleler ve raporlar halinde bunları yazdı ve yayınladı. Batı dil bilimi buna dayanarak Astek ve Maya dili Türk dili kökteşidir demedi ve üstelik bu konuyu neredeyse hiç gündemlerine almadılar ya da bu konuyu alaya alacak tarzda yaklaşımlar ile irdelemekten kaçtılar ve bulguları ellerinin tersi ile ittiler. Daha sonra aynı Batılılar 30 veya 40 sözcük okuduk diyerek Hitit uygarlığının bir Hint Avrupa uygarlığı olduğunu ileri sürmeye başladılar. Mayatepek dil kökümüz ortak demişti Batılılar üstü kapalı veya açık şekilde ırkımız bir diyor. Yani dil ile ırk arasında bağlantılar açıklanıyor. Bunu yaparken arkeolojik kanıtları ve daha önce yazılmış ve tam tersini iddia eden makaleleri açıkça görmezden gelebildiklerini de gösterdiler.

Batılıların dil bilimi dedikleri bilimlerinin öyle seviyesiz ve utanmaz bir akademik ölçme sistemleri var ki, en tutarsız şekilde 40 sözcük okuyup Hitit dili ile ilgili bir sonuç çıkarırken aynı durumda bile olmayan, ancak daha sağlam kanıtlar ile yüzlerle ifade edilen sayıda benzer sözcük yayınlayan Tahsin Mayatepek çalışmaları için farklı sonuç çıkara biliyorlar. Gerçek bilim bir kenara bırakıldı algı ve anagram operasyonlar ile uzunca bir süredir sözde dil bilimi yapılıyor. Dil biliminiz anagram ve uyduruk sözcüklere uyduruk ve benzetme karşılıklar kurmuş olan içi boş kulelere benzemektedir. Temeli çürüktür diktiğiniz yapılar da bu sebeple sallandıkça yıkılacaktır. Bu sadece zaman meselesidir ve karşı kanıtları farklı terazide ölçmeye hazır gevrek gevrek gülüşler ve bilimsel kasılmalarınız bu hayali kulelerin yıkılmasını durduramayacaktır.

Bir veya bin bilim insanı bir konuyu bin defa tekrar etti diye o tekrar edilen konuyu sorgulamayacak değiliz.

Sorgulamadan adeta öndeki sürüyü takip etmek gibi bir hareket bizim davranış biçimimiz olamaz. Eski ölçütlere göre eski zamanların akıllı sayılan bilim insanları da binlercesi birlikte olmakla uzun zaman boyunca dünyanın düz bir tepsi gibi olduğunu haykırdılar.

Ancak, gerçekler sorgulayan az sayıda insan sayesinde ortaya çıktı ve bu insanlar vakti ile ya cezalandırıldı ya da aşağılandı. Çoğunluğun söylediği şeylerin pek çok durumda yanlış olduğunu tarih tokat gibi örnekler ile göstermiştir.

Bugün ve yakın geçmişte bilimsel olduğu söylenen ve itibar edilen makaleler içerisindeki tutarsızlıklar ve kişisel görüşler hiçbir zaman gerçeklerin yerini alamaz. Ne söyleniyorsa onun kanıtları ortaya konulmalıdır. Dil bilimi bilinmeyen yazıları okurken en birinci kanıt çalışan bir abc-türeşkoşum eşlemesini ortaya koyabilmektir. Yanlış bir eşleme on bin sözcükten belki 10 ya da 50 kadarını anagram yardımı ile okumanızı sağlayabilir.

Ancak sözcüklerin kalanında çalışmaz. Ama Prof. Bossert gibi çok yönlü tutarsız saçmalama tabanlı zoraki eşleme çabası ile Hitit yazılarını herhangi bir dile daha yakın gösterecek daha çok sayıda sözcük okuması 'dilin kemiği olmadığı' gerçeğine dayanılarak elbette yapılabilir.

Aynen Sümer dilinde olduğu gibi Hitit ve Hatti dili denilen diller birer Ön Türk dilleridir. Bu dillerin yazılarının Ön Türk dilinde olduğunu ileri süren ilk araştırmacı ben değilim. Bu dillerin yazılarını ve sözcüklerini günümüz Türk diline bağlayan ve bunu yaparken dil biliminin de kullandığı ses değeri ve anlam yakınlığını gözeten araştırmacılar var. Fakat bunların çalışmalarına akademik ortamda yer verilmiyor. Çünkü akademilerimiz (en azından bu işlere bakan dil bilimi bölümleri) büyük oranda Hint Avrupalı siyasi yapının işgali altındadır ve bu işgale içimizdeki Hint Avrupalılar da aşağılık kompleksleri ile birlikte ortak oluyorlar. Bu durum bizim gerçekleri göstermemizi engellemez.

Bu yazımızda gösterdiğimiz tutarsızlıkları akademilerimizin ilgili birimleri açıklamış değillerdir. Çünkü onların kendi mesleki bilgileri, bağımsız ve kıyaslamacı şüpheli çalışma bilgileri, özgün ve etkili şekilde fikir beyan etmeye yeterli değildir. Onlar ancak bir Batılı akademi bu konularda bir yeni açıklama yaparsa o açıklamayı yirmi sene falan sonra algılayarak kendi müfredatlarına katabilirler. Bir Batılı ağzını açana kadar da bize çemkirmeye devam edeceklerine de hiç şüphe yoktur.

Yani bilim mantığı terk etmediği sürece kanıtları görür ve bulur. Bugün dil bilimi adamlarının okundu dedikleri antik dönem yazıtlarının çok daha büyük bir kısmının halen bilimin ileri sürdüğü ses değerleri ile okunmadığını bilmeniz gerekir. Algı operasyonuna izin verilmemelidir. İlaveten, bilim dediğin okuyamadığı metinlere veya dillere *"bugün yaşamayan bir dil"* yakıştırması da yapmamalıdır. En azından *"bugün yaşamayan bir dil olabileceği gibi, bizim bu dili aslında okuyamamış olmamızdan kaynaklı olarak da sonuç alamıyor olabiliriz"* demesi daha dürüstçe olur.

Ayrıca uyduruk seslere uyduruk anlamlar yükleyerek de pek çok okunamamış eski metin okundu denilebilir. Öyle ki dil bilimi denilen alan bunların örnekleri ile doludur. Yani bu konularda sakın ola ki 'Prof. Mellaart ve Prof Bossert dışında saçmalayan kimse olmamış' diye düşünmeyin. Tam tersine doğru düzgün bilgi verenlerin sayısı saçmalayanlara kıyasla daha azdır diye düşünmek mevcut sözde dil bilimsel üretilere bakıldığında rahatlıkla söylenebilir.

Ortalıkta profesyonel olduğunu söyleyen fakat kişisel fikirlerini işin içine ekleyerek mantıksız kanıtsız makaleler yazmış unvan sahibi bilim insanı enflasyonu yaşıyor. Bunun yanı sıra amatör olduğu söylenen bağımsız araştırmacılar akılcı çalışmalar ile gerekirse bilimsel tutarsızlıkları rahatlıkla ortaya serebilirler. Yeter ki mantığı terk etmeyelim ve her yazılana inanmayalım fakat daima sorgulayalım.

Ahmet Ardıç

Ata Team Alberta, Canada

Not: Bu makale ilk olarak 2019 yılı sonunda yazılmıştır ve buna zaman zaman eklemeler de yapılmıştır. En son ekleme tarihi de 16 Haziran 2020 tarihidir. Kaynak göstermek şartıyla alıntı yapılabilir.